Човекът, природата и Космосът

GA 91

Рудолф Щайнер

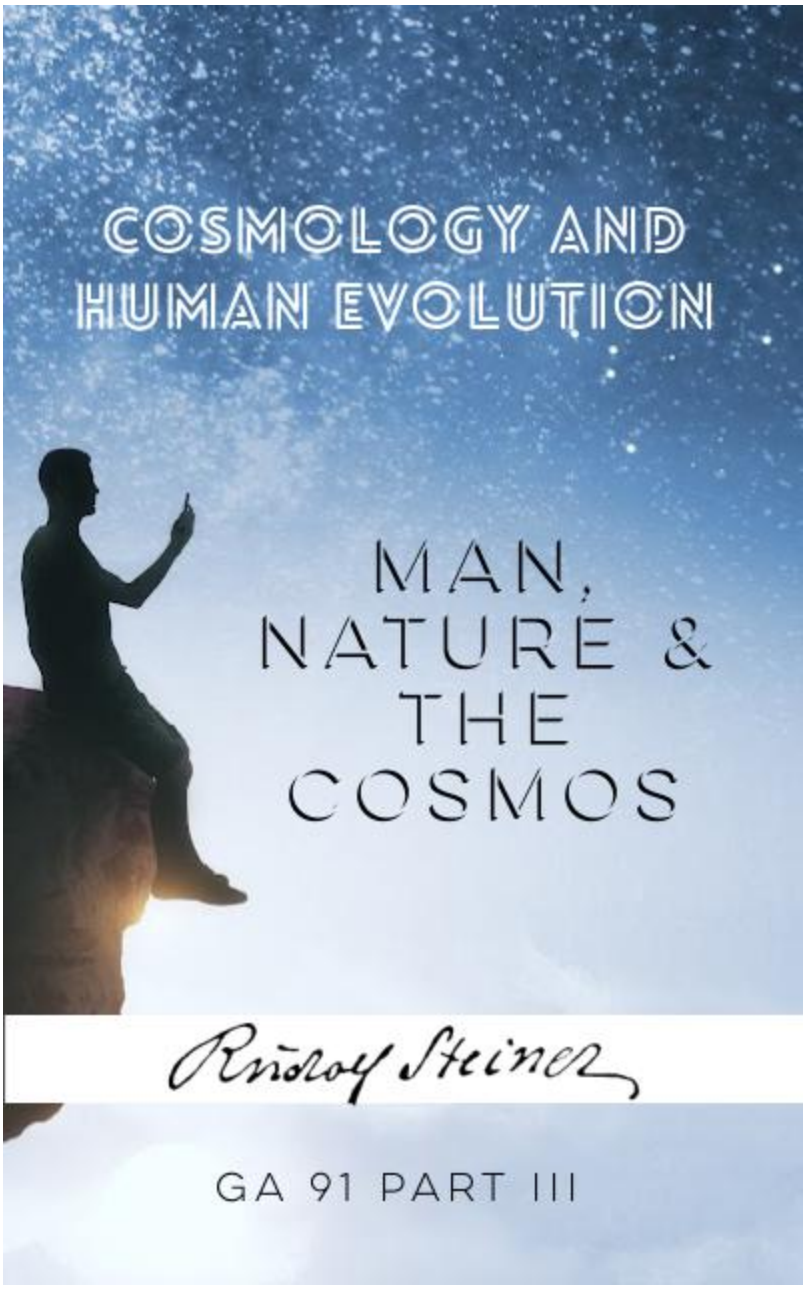

1. **Трите свята** **17 юни**
2. **Съществата на нашия Космос** **18 юни**
3. **Вътрешните връзки на седемте основни принципа** **20 юни**
4. **Обозначение на дните от седмицата** **21 юни**
5. **Седемте сезона във връзка с космологията** **23 юни**

6. Процесът на въплъщение във връзка с небесните отношения — 25 юни
7. Еволюционни закони на вътрешната карма — 27 юни
8. Съзнателната душа — 28 юни
9. Цветове и звуци — 6 август
10. Елементарните царства — 7 август
11. Лунни сетивни органи — 8 август
12. Елементарни същества — 9 август
13. Философският камък — 10 август
14. Еволюцията и йерархиите — 11 август
15. Форми на съзнанието — 12 август
16. Дванадесетте нива на съзнание във връзка с етерното тяло — 13 август
17. Прераждане — 14 август
18. Христос — 15 август
19. Светлина, топлина, звук — 26 август
20. Окото и ухото — 27 август
21. Бъдещето на виждащите и чуващите — 28 август
22. Връзката между Природния и Етерния свят — 29 август
23. Влиянието на Марс, Меркурий и Юпитер върху формирането на човешкото его — 2 септември
24. Седемчленното човешко същество — 4 септември

1. Трите свята

Познаваме три свята: физическия, астралния и деваканичния. Физическият е познат на всички хора: светът, който възприемаме с петте сетива. - Не е така с астралния, той е светът на всички импулси, желания, страсти и т.н. Човек трябва да получи напътствие, за да се ориентира в него. Ако човек зърне астралното напълно неподготвен, той няма да се ориентира в него. Най-доброто сравнение е отпечатъкът на печата: Това, което е възвишено във физическото, образува вдлъбнатината в астралното и обратно, това, което е вдлъбнатина тук, е възвишено там. Всичко е отражение на реалността. Числата се виждат в обратен ред: 364 тук е 463 там. Много по-сложно е с пространствените образувания: Човек вижда сфера, сякаш има око в центъра на сферата. Всички цветове се виждат в своята противоположност, това, което е червено тук, е зелено там, жълтото тук става индиго там, черното става бяло. Противоположният цвят винаги е този, чието покритие създава бяло.

Времето всъщност тече назад. Човек не живее към бъдещето, а към миналото. Народите са изразили в митовете този астрален начин на гледане на нещата. Митовете за Хронос, поглъщащ децата си, могат да бъдат разбрани само от онези, които имат астрално зрение: Децата от своя страна се връщат в утробата на това, от което са излезли. Уран означава менталния свят, Хронос - астралния, а Зевс - физическия свят. Митовете произхождат от посветените, които са излезли от пред- и следсъществуването. Те формират духа чрез легенди и приказки. Това, което човек не може да схване в един живот, ще го схване в следващия. Също така моралните и духовните условия се появяват в огледалния образ. Това, което човек чувства, принадлежи на астралното. И когато наблюдава собствените си импулси, те също му се появяват в огледалния образ. Когато едно желание се движи навън, то се появява [там] така, както когато се е приближило [към някого]. Като животно, което иска да му грабне нещо, когато той му го отнеме. Така той вижда цял животински свят, който се втурва към него: това са всички желания, копнежи и страсти, които човекът излъчва.

Сънят е вид спомен за астрални преживявания; сънищата често са нищо друго освен огледални образи на нечии страсти. Любопитството, например, винаги е определено течение в астрала. Легендата за жената по обяд, която посещава работниците на полето и винаги ги разпитва. Човешкото любопитство се изразява особено във факта, че човек иска да знае нещо за миналото и бъдещето си. Отражението на любопитството е великолепно изразено в [загадката на] Кадмейския сфинкс. Цялото земно развитие на човека се крие в отговора: Човек ходи на четири крака, на два крака, на три крака. Човекът е ходил на четири крака като еднополово същество в лемурийското време. На два крака ходи в настоящето,

на три ще ходи в бъдещето. И двата крака и дясната страна с ръката ще изчезнат; вместо това ще има силно развита лява ръка.

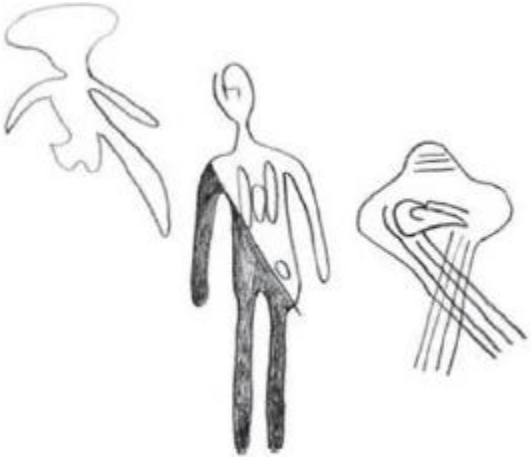

Еволюцията протича по такъв начин, че някои същества еволюират нагоре и имат странични издънки, които се появяват в упадък. При тези, които изостават, астралното тяло е по-силно; при тези, които напредват, менталното тяло. Отражението на развитието е забавяне: регресия. От [забавящите] сили на астрала, развитието е спряно. Така, в астрала човек трябва да преведе всичко в неговия огледален образ. Това не можеше да се разбере в началото на теософското движение. Учителят се опита да го изясни на Синет чрез растението, което е заобиколено от маса, в която растението се отблъсква.

2. Съществата, които принадлежат на нашия Космос

Човекът, който е центърът на нашия космос, има четири етапа и те са: неговото битие, неговият живот, неговото чувство и неговото самосъзнание. Правилно е да се разграничават тези етапи, защото на земята има същества, които имат само един етап, само битие: минералът; същества, които имат два етапа, битие и живот: растенията; и такива, които имат три етапа: битие, живот и усещане - животните. Съществата, които са над човека, боговете, имат още по-високи нива. Човекът има всички тези четири нива на физически план. Чрез сетивното възприятие опознаваме неговото битие; когато човек се движи и движи, неговия живот; когато чувства, желае и не харесва, неговото усещане; когато говори: неговото самосъзнание. Всичко това е на физически план.

За другите същества ние възприемаме само посочените за тях етапи. Но от това не следва, че те нямат другите етапи. Само че тяхното съзнание не е на физически план, както е в случая с човека, а действа надолу от по-висш план. Ясновидецът забелязва, че животното има своето съзнание на астралния план и не е едно животно, което има съзнание, а цяла поредица го имат заедно. Това се нарича групова душа; това е общо съзнание на астралния план. То е регулаторът, регентът за целия животински вид. Растенията по подобен начин са развили самосъзнание, но на по-нисшия ментален план. Оттам, като нишки, слизат надолу по каналите и те насочват отделните растения. Минералите имат своето общо съзнание на арупа плана.

Ако разгледаме един род животни, това се представя така, сякаш нишки се спускат надолу от астралния план и насочват отделните животни. Но това не е астралният план, на който сме в съня [- маймуната вероятно е там]. Всички животни, които са се отделили от човека преди разделянето на Луната, имат съзнанието си на лунния астрален план. Следователно животните са в определена връзка с Луната. Те се променят с изгряващата и намаляващата луна. Нашите растения отчасти имат груповата си душа на слънцето, защото са се отделили от човека, когато слънцето се е отделило от земята. Така слънцето дава не само светлина и топлина на растението, но и регулиращото съзнание. По този начин всичко е свързано с целия космос. Нашата слънчева система е колективно тяло, което упражнява магнитна сила помежду си. Това са магнитни силови линии.

Някои институции на нашата земя могат да бъдат обяснени само по окултен начин. Съвместният живот е бил разумно регулиран у по-ранните хора; това е било вложено в тях, те не са могли да постъпят иначе. Тогава човекът станал по-свободен; това, което преди е било инстинкт, сега той регулира чрез разум. При ирокезите това все още може да се проследи във формирането на езика. При монголите все още е имало инстинктивно съзнание за сплотеност през осемнадесет

поколения; след това са се появили два потока, които от своя страна са се обединили и са образували едно племе.
Гъркът се чувствал като връзка в полиса във връзка с останалите. Римлянинът се чувствал като римлянин и след това като член на определена раса. Едва при северногерманските народи се поставял такъв силен акцент върху личността. Бъдещето ще развие безкористност в общността; хората ще формират групи. Основата вече била положена, когато по времето на лемурийската раса хората били надарени с манас. Манас, който се издига до Будхи, е принципът, създаващ обществото. На нашата земя има асоциации с голяма вътрешна закономерност, например в групи от животни като пчели и мравки, които изграждат нещата по такъв начин, че най-великият човешки разум не би могъл да се справи по-добре. Кучето не може да схване откъде идва това у човека, какво се изплъзва на неговото съзнание. Същото е и с човека, който гледа състоянието на пчелата: той не вижда свързания с него принцип Будхи-Манас; това изглежда разумно. Принципът Будхи-Манас, който се е спуснал на Земята, се е образувал другаде, а именно на планетата Венера. Със синовете на Венера - Манасапутри - слезли особено красиви групови души, а именно тези на пчелите и мравките. Това е причината тези състояния да са толкова специални. Те са просто крайни членове на висшето съзнание, като върховете на пръстите в сравнение с човешкия мозък. Нашите домашни животни са по-индивидуални, но техните групови души са далеч зад тези на пчелите и мравките.
Проницателният говори толкова много за Мая и илюзия, защото смята, че нещата са непрозрачни, освен ако не се гледат от по-висши планове: Те са тук, издънки.

[Mental-plan]					o
Arupaplan	o				
Rupaplan		o			
Astralplan			o		
Physischer Plan				o	
	Mineral	Pflanze	Tier	Mensch	Tierstaat

o = Selbst

3. Вътрешните връзки на седемте основни принципа

Във физическото, етерното и астралното тяло обитава действителният Аз и заедно със своите обвивки образува четирите крайника, питагорейския четириъгълник.

Физическото тяло е най-старото, етерното тяло е второто, а астралното тяло е най-младото. Егото се формира в настоящето. В началото на нашата земна епоха физическото тяло не е било хаос, а красиво и хармонично изградено само по себе си, човекът не е можел да направи нищо с него; отвън навътре то е било изградено от създателите, създателите. Същото е било с етерното тяло, а също и с астралното тяло. Едва с четвъртия етап егото идва и работи самостоятелно. То няма влияние върху етерното и физическото тяло, а върху астралното тяло. Как? Имало е време, когато човекът не е имал влияние върху астралното тяло, имало е само импулси, желания, страсти. В по-късния етап на развитие той ги е взел в ръце и ги е регулирал. Веднага щом творческите сили не държат физическото тяло, то изчезва в общото физическо, по същия начин и етерното тяло [в общия световен етер]. Боговете-създатели си вземат обратно тези тела. Различно е с астралното тяло. Това, което човек вложи в него, остава и се връща отново. Това е неговата карма. Кармата или астралното тяло, което човекът работи, идва от самия човек. Това, което Азът работи в астралното тяло, е манас. Толкова манас има в човека, колкото той работи в астралното си тяло. Астралното тяло е това, което човекът все още не е работил; манас е това, което е работил. В него се влага структура, организация, която по-късно се превръща в чакри. Когато човек е работил през цялото астрално тяло, той е напълно изпълнен с манас. Тогава може да започне да работи и върху етерното си тяло. По същия начин отвътре той работи в това, което се нарича будхи. Всичко, което има в астралното тяло, той работи с него в етерното тяло, това е неговият отпечатък. Това, което човек работи в етерното тяло, остава. То остава с него точно както неговата карма. Когато умре, етерното му тяло не се разтваря в общия световен етер, а колкото е работил в него, толкова остава. Когато се въплъти отново, той се връща в същото етерно тяло. Такъв човек е чела.

Обикновеният човек отива в Девачан и след това, когато му дойде времето, той се спуска през астралното, където намира своите кармични постижения, във физическото. Но чела, който е съживил етерното си тяло, не е нужно да отива в Девачан, а само в следващото царство, астралното, и се връща на земята в същото си етерно тяло.

В Мистериите развитието на чела е донякъде ускорено. В древните Мистерии физическото тяло е било привеждано в един вид състояние на покой, което е продължило три дни. За да не бъде нарушено от физическото тяло всичко, което

астралното тяло е вложило в него, ученикът е бил поставян в летаргично състояние за три дни. Днес, напротив, астралното тяло е направено толкова силно, че преодолява това, което се издига нагоре от физическото тяло. Но това е възможно едва след появата на Христос, чрез факта, че той се е явил на земята и е излял много магнетична сила. Това е мистичният факт. Павел е получил първото посвещение по този начин по пътя за Дамаск чрез директно действие на астрала. Човек може също да получи сила и власт над физическото си тяло; всяка кръвна глобула ще може да насочи; тогава той влага Атма във физическото тяло. В същата форма, в същото физическо тяло - не субстанция - тогава учителят се преражда. Той умира и се преражда по същия начин във физиономията. Настъпва момент, това е важното нещо, в който човек запазва физическото си тяло. Едва на седмата планета човек получава формата, която остава с него за бъдещи времена. Следователно майсторството е огромна отговорност и опасност.

4. Определянето на дните от седмицата

Не произволно, а въз основа на познанията на света, посветените са дали имената на дните от седмицата. Те са искали великите събития да се помнят всеки ден.
Първото нещо, което се разви от човека, беше физическото тяло. В този първи етап то беше съвсем различно от това, което е днес. Днес, такова каквото е, то е преплетено с други тела, с етерното тяло и астралното тяло. Без другите, само [като физическо] тяло, то за първи път се е появило на планетата Сатурн. Не е днешният Сатурн, но днешният също има нещо общо с тогавашния, той е остатък от него. Там човекът се е оформил като черупка, черупка на охлюв, във фина материя. Това беше притъпеното състояние на съзнанието. Това е първият етап; всеки етап има седем кръга и всеки кръг преминава през седем глобуса.
Вторият етап, развитието на етерното тяло, се е състоял на слънцето. Последното по това време е било планета, която не е облъчвала същества, които биха били на вторична планета, но самият човек е бил там и е имал конституция, която е издържала на тази светлина и топлина. Физическото тяло се е образувало още веднъж и след това е било проникнато от етерното тяло. Сега на Сатурн, освен човека, се е образувал и един вид минерал; всички сили, които са били негодни за изграждането на човека, са образували минералното царство. На слънцето е възникнало растителното царство. За да може човекът да образува етерното си тяло, други етерни части е трябвало да бъдат изтласкани надолу и по този начин да се образува растителното царство.
Третият етап се е състоял на Луната. Самото слънце се е превърнало в луна, отделяйки се едва по-късно. Луната е изскочила и е обикаляла около слънцето, държала се е така, както се държи днес със земята. Имала е обитатели само от едната страна, обърната към слънцето. След това човекът е развил астралното си тяло; силите, които не е използвал за астралното си формиране, са образували животинското царство. Така имаме минералното царство, растителното царство, животинското царство и човека на животински етап.
Четвъртият етап е земята. Когато хората завършиха лунния етап, слънцето и луната се събраха отново и се разтвориха в пралаята. Земната еволюция започна със слънцето и луната, които станаха едно цяло. Всички лунни зародиши се появиха отново на земята. [Човекът беше развил физическото, етерното и животинското тяло.] Астралното тяло беше готово да развие импулси и желания като животните. Трябваше да дойде ново въздействие и то не можеше да се открие на самата земя. Следователно, водещите богове на земята трябваше да влеят в човешкото тяло сила, която бяха взели от другаде. Манусите или водачите трябваше да извлекат това въздействие от световно тяло, което беше толкова напред, че неговите същества бяха малко отвъд човека, бяха оставили зад гърба си, така да се каже,

това, от което човекът сега се нуждаеше; това беше извлечено от Марс. Така марсианските сили бяха свалени като нови.
Развитието на Сатурн, Слънцето, Луната и Марс трябва да се разглеждат заедно като първата половина от земното развитие. Ако човекът беше получил само марсово развитие, никога нямаше да стигне по-далеч от чистия егоизъм. Но той трябваше да стигне до идеализъм и затова трябваше да получи по-нататъшно въздействие от друг свят. Войнственият марсиански човек трябваше да стане интелигентен човек. Това второ въздействие беше получено от Меркурий и се формираше разумната душа. Окултистът не говори за Земята, а за Марс и Меркурий; дете на тези сили, на които тя дължи своето развитие, е нашата Земя.
От Юпитер идва съзнателната душа, която има за своя обвивка предходните [душевни членове]. Сега в утробата на умствената и съзнателна душа духовното аз ще узрее. И обвивката ще придърпа духовното аз, когато то узрее, към Юпитер, и когато тази обвивка падне, най-вътрешното ядро, действителното духовно аз, ще дойде на планетата Венера. Вулкан е последната, осмата планета, за която се казва, че никоя душа, свързана с мозък, не може да я мисли.
Последователността на планетите е била поставена в седмицата от мъдреците, така че човекът да помни миналото и бъдещето ежедневно.
Сатурн - събота
Слънце - неделя
Луна - понеделник
Марс - Марди
Меркурий - Меркреди
Юпитер (Донар) - четвъртък
Венера (Фрея) - петък
Не забравяйте, че вашето минало и бъдеще са свързани с тези седем звезди

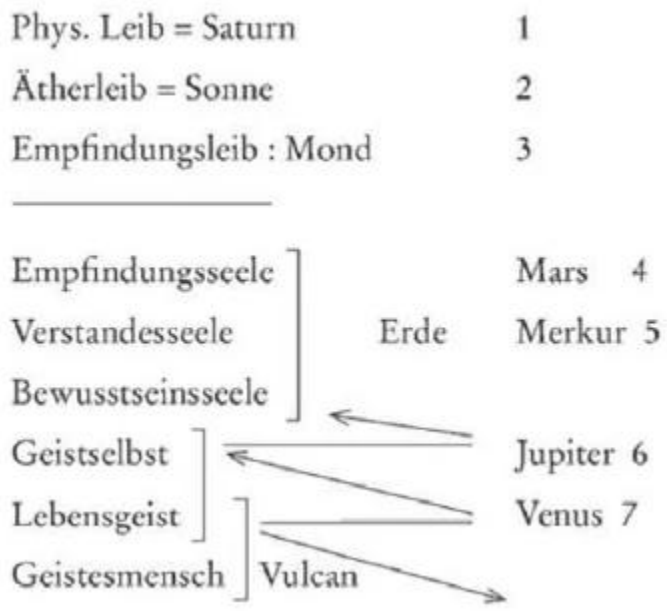

5. Седемте сезона във връзка с космологията

[Това е дълбока истина:] Боговете са били човекоподобни същества в миналото и човекът ще бъде богоподобно същество в бъдещето. Боговете са преминали през чиракуване в миналото; човекът преминава през него днес. Какво са постигнали боговете в своето развитие, което предшества земята? За да могат да съ-създадат всичко, което ни заобикаля. Минералното, растителното и животинското царство са творение на боговете.

Някога е имало състояние за боговете - девите - в което те са се учили точно на същото, което човекът научава днес. Всяко завършено изкуство предполага, че са научени уроци. [Ако изучавате Рафаел, ще откриете, че той е бил предшестван от предшественици, които постепенно са опитвали това, което той след това е довел до върховно ниво]. За да се появи хармонията, първо трябва да се направят експерименти, трябва да се преодолеят дисхармониите.

Човешките същества днес се учат да овладяват минералното царство. Колкото по-назад в историята, толкова по-ясно виждаме, че в началото човекът не е могъл да овладее минералното царство. Учил се е само постепенно. Той е смлял зърното си с два камъка, докато постепенно [след много проби и грешки] не е създал мелницата. Научил се е да превръща силите на минералното царство в художествени продукти. По принцип цялата човешка дейност е трансформация на минералните сили и вещества в художествени продукти. Имало е времена, когато човекът все още не е бил завладял минералното царство, а е започнал да оре земята. Можем да погледнем в бъдеще, в което човекът ще е превърнал всички минерали в изкуствени продукти. Само за едно хилядолетие не са направени толкова много открития, колкото само през деветнадесети век. Нещата ще се случват все по-бързо и по-бързо в бъдеще. Безжичната телеграфия вече може да даде представа за това. [Оттук например взривяването на Тюйлери.] Ако човекът не е станал безкористен, той може да причини големи разрушения.

Човекът не може да трансформира растителното и животинското царство днес, а само минералното. В следващия кръг всичко, което човекът е преобразил, ще се издигне като растение. Чрез Пралая човекът ще придобие зародиша [на това, което развива днес]. Всичко, което постигне, преодолявайки минералното царство, ще се издигне при него. Кьолнската катедрала, например, ще се издигне в петия кръг като растителна катедрала. Сега човекът се опитва да събере нещата във външна форма и тогава те са там. По същия начин, девите са се опитвали да съберат това, което може да се издигне днес като растение.

Когато гледам един безкрайно красив ритъм, трябва да науча, че той е съставен от уроци. Виждаме последователността през целия преход на годината: Природата умира и се издига отново. Това е възможно само защото слънцето е в редовна връзка със земята. В слънчевото време, на втората планета, то се е научило да

прави прехода. Слънчевите деви първо са опитали начина, по който се поражда ритъмът. Така е и с всяка дейност. Отне много време в сатурновото време, докато се появи кварцовият кристал. И така имаме девите на Сатурн, Слънце и Луна, които са дали началото на трите сфери, а също и на годишния цикъл. Всички те са ефекти от дълги дейности и знаци за дейност в бъдеще. Човекът е бил в тази работа и чрез нея е станал такъв, какъвто е. Така човекът е свързан с трите сфери. Защо се е случило така, че слънцето, луната и т.н. са били доведени в определени орбити? Заради човека. Заради него слънцето се е обърнало и е започнало новата си орбита. На Коледа имаме най-краткия ден. Това е бил безкрайно важен момент, когато слънцето се е разделило [от земята]; Земята беше оставена сама на себе си и сега трябваше сама да разгърне силата, която иначе ѝ беше дадена от слънцето. От празника Великден слънцето наистина е там, с пълна сила.

Всичко, което се случва през лятото, е епоха, свързана с по-ранния период, в който е имало съюз [на слънцето и земята]. А зимата е царството на тъмнината, която сега идва на земята, така че по време на Коледа човекът може да си каже: Всяка година тук се случва нещо, както когато слънцето си тръгна. Следователно, всяка година етерната сила, идваща на земята, се оттегля. Коледа има не само символично, но и естествено значение. Там от човешкото същество се оттегля сила, която иначе идва при него.

Естествено следствие е, че човекът адаптира живота си към този променен живот на земята. Когато ученикът е готов, той трябва да му обърне внимание. Човек трябва да разгърне отвътре силите, които иначе текат към него отвън. Той трябва да разгърне извора в себе си. Този източник трябва да бъде подхранван през зимата. В края на зимата той трябва да е узрял, за да приеме отново външния живот. Това е показано в празниците.

Христос е възраждането на вътрешните етерни сили и се случва във времето, когато земята отделя най-малко сили. По времето около Великден той трябва да даде живот на живота. В тази празнична година човекът забелязва едно нещо: Тук в него се заражда сила, която също се влива в него отвън. Там човекът си спомня времето, когато все още е бил едно цяло със слънцето. Човекът е бил в обятията на боговете; тогава той се е отделил едновременно със земята и сега трябва да започне да свети отвътре.

Виждаме защо великите митове на всички времена са давали имена на богове на планетите. Това, което богът е духовно, планетата е физически. Празниците не са нещо произволно вмъкнато, а прочетено от небесата. Празничният календар е космологията. Във времената, когато хората са разбирали връзката между човешкия и небесния живот, жреците са съставяли календарите. Това е важно за този, който на по-високо ниво на развитие насочва погледа си към небесните тела, за да се приведе в хармония със световните сили, а това от своя страна е основата на астрологията. Етерното тяло ще процъфтява различно, ако е слънчево дете или

зимно дете. Като поставят раждането на човека на определени дати, махараджите могат да накарат етерните сили да действат върху него, както изисква неговата карма. От момента на раждането човек от своя страна може да направи заключение за кармата.

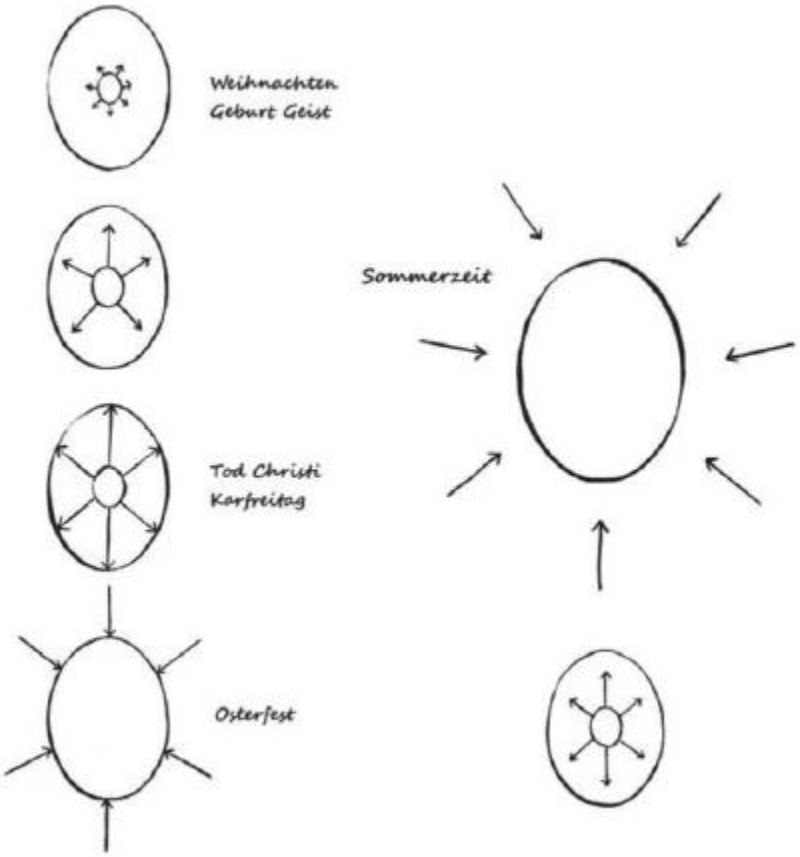

6. Процесът на въплъщение във връзка с небесните отношения

Ако човек проследи изгрева на слънцето, ще види, че то не изгрява на едно и също място всеки ден, а че изгрява в определен момент през пролетта и след това постепенно се придвижва все по-напред и по-напред. Тази [точка] се определя според знак в [зодиака]: Сега Слънцето изгрява в знака Риби ♓, преди е било в знака Овен ♈, още по-рано в знака Телец ♉, а ако се върнем все по-назад в кръга, стигаме до знака Близнаци ♊, Рак ♋, Лъв ♌, Дева ♍, Везни ♎, Скорпион ♏, Стрелец ♐, Козирог ♑, Водолей ♒.

Около 800 г. пр.н.е. Слънцето започва да изгрява в знака на Овен или Агнец. Съзвездията са толкова отдалечени едно от друго, че винаги съставляват около една дванадесета от кръга. От едно съзвездие слънцето преминава в другото. Около 1800 г. слънцето се е преместило в съзвездието Риби, така че са му били необходими 1800+800=2600 години, за да премине от едно съзвездие към друго. Това винаги е свързано с големи трансформации на Земята. Винаги има значителни културни промени. Промените в условията на земята, разбира се, са свързани с факта, че слънцето има голямо влияние върху земята. Всичко, което се нарича психическо в човека, е свързано със слънцето, всичко физическо със земята. Когато човек живее на земята, [той е зависим от земята, развива се според земните условия]. Преди 2600 години човекът е поел по различен начин от сега; тогава е бил формиран да бъде атлет, например, сега е формиран да бъде писател.

Също и на слънцето условията се променят. Можем да кажем, че за Слънцето, за Земята промените са от голямо значение. Когато човек е духовно въплътен, той живее в условията на Слънцето, в Девачан. Той е свързан със земната гравитация, докато е на земята. Ако умре, ще бъде свързан със слънчевата гравитация. Луната е по средата, тя е свързана с астралното тяло, образува междинния етап между земята и слънцето - Камалока.

Въплъщенията имат целта човекът наистина да премине през това, през което може да премине. Въплъщенията не са случайни, а човекът е свързан със слънчевото съществуване, така че да се развива психически, точно както слънцето се движи в своята [еклиптика]. За 12 пъти по 2600 години, тоест за 31200 години, слънцето обикаля веднъж всички съзвездия. Това е и времето, в което човекът преминава през своето психическо развитие. Той преминава през дванадесет етапа в един цикъл, след което винаги среща различни етапи на земята, в които научава нови неща. Женското и мъжкото се броят окултно заедно, така че той трябва да премине през двадесет и четири въплъщения. Това е законът за междинното пространство между ново раждане и смърт. Това приблизително съвпада и с расовите формации. Винаги между две такива [съзвездия] възниква нова раса. Във всяка раса човекът се е въплъщавал два пъти, като мъж и като жена. Той намира различни условия и се

учи по различни начини. Педантична закономерност във въплъщенията не съществува; защото тя не зависи само от вътрешните условия на човека. [Когато земята може да използва някого, тогава законът е нарушен.] Така че, като цяло, само най-общо казано, този цикъл на индивидуалност съвпада с цикъла на расата. Междинното време е свързано и със законите на небето.
Човекът достига Камалока, защото астралното му тяло е все още свързано с импулсите и желанията, които може да задоволи само на земята, във физическата обвивка. Докато човешкото същество не се е отървало от навика да желае, дотогава ще продължи. Човекът е завършен в сегашното си тяло с излизането на Луната. Следователно, инстинктивният му живот е свързан с Луната. Стремежът към физическото тяло е имплантиран от Луната и е свързан с лунните сили. Следователно, човекът е въплътен в сферата на Луната, докато тези импулси траят в него. Лунният цикъл трае осемнадесет години. Това е и времето, през което човек трябва да остане в Камалока.
Всички тези по-дълбоки истини са изразени в религиозно-ритуалните формули. По този начин ние имаме и вратата към така наречената астрология.
Нов цикъл е настъпването на същите условия. Еволюцията протича по спирала, така че всеки път започва от малко по-висока точка.

7. Еволюционни закони на вътрешната карма

Върху тялото на сетивата виси сетивното усещане, силата да виждаме и чуваме. Нашето общуване с околната среда е свързано с нашите сетивни усещания, колко от нея можем да възприемем, дали имаме добре организирано ухо или око. Нашите възприятия се регулират от това. Колко можем да абсорбираме във вътрешното си същество през целия си живот зависи от това. Сетивното тяло има значение само за едно въплъщение на човека между раждането и смъртта; то няма повече влияние за непосредствено следващото въплъщение. Сега сетивната душа изпраща своите Индрии във възприятията. Нещо по-висше е как човек обработва впечатленията. Това се отпечатва върху сетивната душа; това все още има значение за следващото въплъщение. Нещо още по-висше е впечатлението, което човек прави върху своята умствена душа - като спомен, чувство - как човек се наслаждава на нещо в умствената душа, и това има значение за третото въплъщение. Така че човекът с конструкцията на външните си сетива принадлежи само на настоящето, но това, което обработва с тях, отива в други въплъщения.

Тези, които обработват малко, няма да внесат нищо в следващото въплъщение чрез себе си; другият добавя нещо от себе си, което има траен ефект. Нека помислим за такива хора, противоположни на водещите индивидуалности. Който обработва малко, малко може да бъде имплантирано в него. Чрез възприемчивата умствена душа, постиженията се пренасят в бъдещето.

Това, което сега дори човекът влага в съзнателната душа, това отива в четвъртото въплъщение. Понятията принадлежат на съзнателната душа; така че понятията, които изглеждат вродени, се придобиват преди [четири] въплъщения. Сега дори най-висшите ментални образи, както ги преживяваме за Божественото, навлизат в духовното аз и действат в петото въплъщение.

Според това, човек може да изчисли как да води човечеството като посветен. Ако в петата подраса се появи теософията, в петата предходна раса това Божествено е трябвало да се появи. Тези, на които сега мога да повлияя чрез моите Риши, тогава ще бъдат узрели да получат същото под формата на термини - каза Ману.

Това, което човек развива в своя жизнен ум чрез медитация, той го пренася в шестото си въплъщение. И когато се е научил да действа върху етерното си тяло чрез медитация, той пренася наученото като чела в седмото въплъщение. Когато духовният човек е обучен, то преминава в осмото въплъщение. И учителят въздейства в деветото въплъщение.

И така, виждаме, че висши същества са имали влияние върху етерното тяло в продължение на седем превъплъщения, а върху силите на физическото ни тяло - от четвъртата подраса на атлантите до девет превъплъщения. Следователно, настоящите тела са изградени от съществата, които по това време са имали влияние върху атлантите.

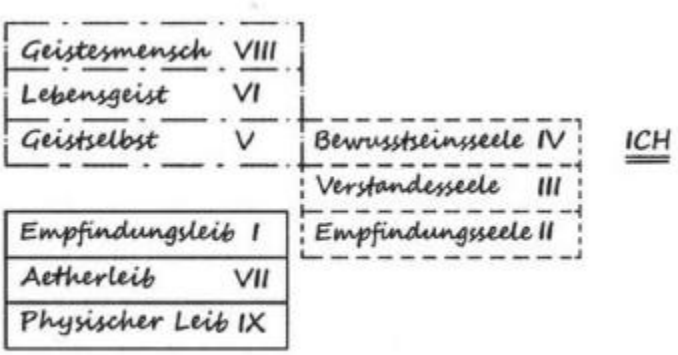

Evolutionsgesetze des inneren Karmas

Закони на еволюцията на вътрешната карма. По този начин виждаме действието на вътрешната карма и ще разберем какво е направил Ману, когато е подготвил в петата подраса на атлантите - ур-семитите - малкия клъстер, който стана следващата племенна раса. Трябваше да се подготви нещо, което да може да работи след като шестата - акадците - и седмата подраса на атлантите - монголите - са преминали, все още по време на четири превъплъщения. След четири превъплъщения излиза това, което е било имплантирано в съзнателната душа: егото. Според тази схема посветените са изчислили бъдещия план на човечеството.

8. Съзнателната душа

Ако искаме да разберем съзнателната душа на един човек, трябва да се върнем към неговото четвърто въплъщение. Тези натури, които се утвърждават с особено силна енергия, са я придобили чрез особено силна дейност преди четири въплъщения. Хората, които имат особено ясен, съчетаващ ум и специални емоционални насоки, се връщат към три въплъщения. Нещо, което е присъщо на сетивната душа, чувството за красота, тонът на гласа, тембърът, се връща към предишното въплъщение. В случая с човека, който не е стигнал до духовното аз, можем да се върнем само към четири въплъщения. Тогава виждаме, че нещо друго действа върху него.

Всичко в света е постепенно; нови същества винаги напредват. По-висшите, по-съвършени същества действат върху онези тела на човека, върху които самият той няма влияние. Следователно, по-нисшите му тела са по-добре организирани от астралното му тяло. Астралното тяло е резултат от човешката карма. Етерното тяло и физическото тяло също отчасти, но други същества трябва да си сътрудничат, така че на това астрално тяло да съответства специално етерно тяло и физическо тяло. Видяхме, че челите могат да действат върху етерното си тяло, а майсторите, адептите - върху физическото си тяло. Върху [всяко] човешко етерно тяло и физическо тяло челите и майсторите също могат да действат. Разликата е, че човешкото същество действа несъзнателно, докато челата и майсторът действат съзнателно.

Има същности, които все още се издигат над тях. Върху какво имат те влияние? Върху още по-висши неща в човека. Преди човекът да стане физическо същество, той е бил етерно същество и още по-рано астрално същество. Сега нищо не е изгубено на земята. Това, което съществува, остава, само че приема по-висши форми. Предишните етерни и астрални тела на хората са станали общи; те работят заедно като астрални тела на различните народи. Като господари работят върху нашето физическо тяло, висши същности работят върху тези „расови тела“; „ангели на циркулиращите времена“ се наричат. Те са великите регулатори на националните развития. Те обуславят появата на определена индивидуалност в една нация - Лутер, Бисмарк. Така че в играта е нещо повече от човешка карма; това е интелигентно ръководство.

По-високо е разположен още по-велик дух, чието тяло е ментално. В християнския езотеризъм те се наричат „Архангели на циркулиращите времена“: седем велики регулатори на религиозните системи. Всяка подраса има система. Архангелите заедно образуват хора, който регулира нашата коренна раса: хор от седем гения. Когато се изкачите до региона Арупа, там се намира това, което се нарича тяло на гений, което управлява цялата коренна раса; още по-високо, геният, който

управлява целия кръг. Така стигаме до седемте, които стоят пред трона на Бог. Целият езотеризъм има това йерархично разделение до върха.
Ако се върнем към лидера в третата коренна раса - Лемурия - който е дал удара на импрегнирането с Манас, виждаме, че това е сила, дори по-висша от архангелите на циркулиращите времена. <"Екзусиаи> се наричат тези сили, същества, които регулират знанието, докато архангелите все още регулират [в несъзнаваното] религиозното.
Така виждаме, че светът се превръща в „същности“ отвътре и отвътре. [Вътрешно със собственото си тяло, външно други същества регулират кармата]. Този, който не знае, че всичко около него е същност, не знае, че отвсякъде идва противодействието на неговото действие.
Астрален човек,
Етерен човек,
Физически човек,
Етерно тяло,
Астрално тяло

9. Цветове и звуци

Ако човек иска да характеризира висши светове, трябва да използва думи, които са малко полезни, тъй като са предназначени за сетивния свят. Но има определени общи качества във всички светове: цветове, звуци, определени сили. Искаме първо да говорим за определени цветове; те са ни познати във физическия свят само в пространствените неща. Дори там, където присъстват без обекти, те стават забележими само чрез обектите. Само в граничните случаи на физическия живот човек може да види цветове без обект, например дъгата. Цветовете в астралния свят не са обвързани с фиксирана пространствена граница. Те все още са психически, са израз на съществото, в което се намират. Чувствената страст се изразява по различен начин от силно стремящата се мисъл. Тук е непосредствената хармония. Цветът се носи свободно, но е свързан с това, което изразява. Това не е външен цвят, а вътрешен цвят. Камбаната например не се интересува дали е жълта или зелена, това не влияе на тона ѝ.

Когато човек излезе отвъд астралния свят, има и цветове, но те не са само вътрешни цветове, а са творчески, проявяват се; те са сияйни цветове. Когато човек се издигне в менталното пространство, той първо губи способността да възприема менталните цветове по същия начин. Ето защо се говори за звуковия свят. От друга страна, се появява способността да възприема звука. Едва когато човек отново се издигне още по-високо, той възприема сияйните цветове. Когато човешкото същество отново е проправил път към цвета, то е в Арупа.

Ако можехме да вземем цвят от физически обект и да го носим със себе си като тънък слой и да го донесем в Девачан, цветът би блестял там. Ето защо Девачан се нарича още „светът на сияйните цветове“. Ако искате да съобщите нещо на друг човек тук, му го казвате чрез звук. В Девачан то би блестяло в съответния цвят. Такъв свят, където всички същества живеят в сияйни цветове, се нарича „първият елементарен свят“. Когато материята на тези същества стане малко по-плътна, слезе в Рупика, те започват да се усещат чрез звуци. Това е „вторият елементарен свят“. Съществата, които живеят в него, са много подвижни. В „третия елементарен свят“ формата се добавя към останалото. Вътрешният цвят е оформен; страстта се проявява в мълниеносна форма, възвишените мисли в растителна форма. В по-висшите сфери те са искри и проблясъци; тук те са форми на едноцветни и звучащи светове.

Всички наши същества са преминали през три елементарни царства. Златото, медта и т.н. сега са преминали в минералното царство. Златото не е изглеждало по същия начин в лунния кръг, както сега: звезда, светеща от различни страни, през която човек може да достигне. Чрез подобен процес водата, когато замръзне в сняг, се превръща в малък кристал. Металите са кондензираните форми на третото елементарно царство. Следователно металът не е вътрешно еднороден, а вътрешно

оформен - звукови фигури на Хладниан. Според линиите и фигурите цялото минерално царство е оживено, а в третото елементарно царство е било оцветено. Чрез факта, че формите се втвърдяват, повърхността става и сега цветовете възникват на повърхността.
Така че имаме:
1-во елементално царство - царство на сияйни цветове
2-ро Вторично елементално царство - царство на свободни тонове
3-то елементално царство - царство на цветни форми
4-то минерално царство - царство на цветни тела
Физическият свят съдържа и трите елементарни царства, коагулирани в себе си. Звукът е много по-свързан с вътрешността на съществото, отколкото цветът. Последният е по-повърхностен. Излъчващите цветове са още по-вътрешно свързани. [Самоизлъчването на първото елементарно царство.]

10. Елементарните царства

Опознахме върховния елементален свят като царство на сияйни цветове. Когато погледнем чудесно блестящия свят във връзка със състояние на съзнанието, получаваме правилен ментален образ за него. Това е съзнание, което директно се изразява. Човешкото съзнание е много подчинено, то възприема обекта само отвън, като в огледало. Божественото съзнание излъчва светлина от себе си. То се нарича еманация, за разлика от еволюцията, която е развитие.
Сега, ако нещо произлиза от самото себе си, може да се смята, че колкото по-далеч отиват лъчите, толкова по-ниско става неговото съзнание,

Количеството светлина, което преди е било в точките, сега е разпределено по периметъра. Чрез факта, че светлината става все по-тънка, съзнанието става все по-малко и по-малко и по този начин първата елементарна сфера преминава във втората. Това поражда материалното - съзнание, което става все по-слабо. В третата елементарна сфера имаме още по-отслабено съзнание, тоест още по-интензивираща се материална материя.
Когато кръгът се разшири така, че да се образува права линия, се формира минералното царство. В минералното царство сиянието е загубило силата си. Но сега имаме четири царства: първото, второто, третото елементарно царство и минералното царство. Съзнанието е там, където то е директно сияещо, светещо, с еманация на един и същ план. Ако отидем във второто елементарно царство, съзнанието е с един план по-високо от веществото. И ако преминем в третото елементарно царство, съзнанието е с два плана по-високо от веществото; а в минералното царство съзнанието е с три плана по-високо от веществото, което насочва. Изкривяването на веществото се превръща в балансиращо. Ако отидем по-нататък, съзнанието не се движи по-високо, а започва да схваща веществото от другата страна. Вместо еманация възниква гравитация. Материята отново се свива.

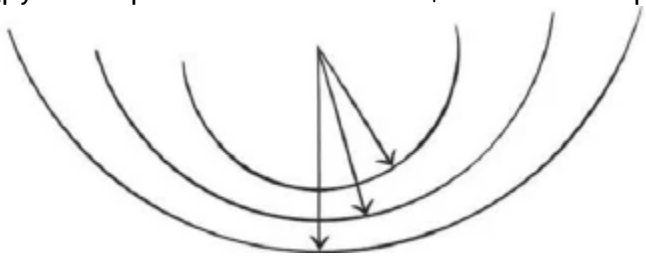

На петия етап имаме растителното царство. Все още изпитваме гравитация. Когато камък падне на земята, той я привлича. Това е същата сила, която всъщност

проявява своята сила едва в растителното царство. Ако гравитацията напредне, възниква противоположният образ на второто елементарно царство - животинското царство. Ако сега веществото отново се движи заедно със съзнанието, тогава трябва да го направим и с човешкото царство.
В човешкото същество центърът на тежестта е неговият Аз, към който той отнася всичко. И там центърът на неговото съзнание съвпада с материалното. Нека разгледаме развитието на човека оттук:
Сатурн: развитието на физическото тяло в първото елементарно царство. Излъчваща светлинна жилка. Когато развитието идва от Сатурн към Слънцето, човекът претърпява това сияние и физическото тяло навлиза във второто елементарно царство; на Луната - в третото елементарно царство. На Земята физическото тяло е в минералното царство.

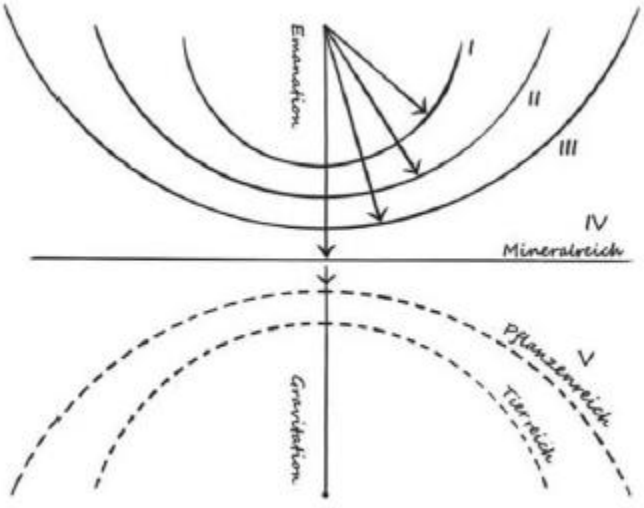

На Сатурн човекът все още няма етерно тяло; то се развива едва на Слънцето, там е в първото елементарно царство, то е същата излъчваща същност. На Луната етерното тяло е във второто елементарно царство, на Земята е в третото елементарно царство.
Астралното тяло все още не е налично на Сатурн, нито на Слънцето. То се развива в първата елементарна сфера на Луната; на Земята се развива във втората елементарна сфера. След астралното тяло стигаме до егото. То навлиза в първата елементарна сфера едва на Земята.
Когато сега се издигаме, стигаме до развитието на Юпитер. Там физическото тяло на човека преминава от минералното царство в растителното царство. В замяна етерното тяло ще се премести нагоре в минералното царство. Астралното тяло се премества нагоре от второто към третото елементарно царство, а егото - от първото към второто елементарно царство.

На Венера физическото тяло преминава в животинското царство, тоест то е господар на удоволствието и болката. Етерното тяло е в растителното царство, астралното тяло - в минералното царство, а егото - в третото елементално царство. Сега преминаваме към Вулкан. Там то [физическото тяло] е в самото човешко царство, етерното тяло е в животинското царство, астралното тяло е в растителното царство, а егото е в минералното царство. Да бъдеш в минералното царство означава: да извлечеш от себе си такава материя, като например тази маса.
То създава физическа материя около себе си. След това кара растенията да растат върху него; кара животните да ходят по него. И накрая призовава човека. Тогава егото се е превърнало в самия планетарен дух.
Всички планети са минерали - превръщат се в „Аз-ове“.
[Какво е сияйната планетарна материя, това са аз-овете, превърнали се в минерали.]

11. Лунни сетивни органи

Често в простите изрази на хората има нещо изключително важно. Езикът не е произволно творение. В езика можем да видим истинския дух. Понякога една поговорка сочи към по-дълбоки тайни на съществуването. Говорихме за преобръщането на съществата; това преминаване, прескачане на определена точка, откриваме навсякъде. Човекът, нека си припомним, се състои от трите си по-нисши тела. Тези три тела постепенно се изграждат и усъвършенстват от човечеството. На земята се появи истинският Аз.

По време на третия кръг на Луната, човекът е живял в сънноподобно съзнание. Той не е виждал цветовете на предметите, но цветът е оживял като цяло пред душата му. /Пропуск в преписа]

На земята образното съзнание се трансформира в представително съзнание. Цветът се поставя върху обекта. Дали човек възприема нещо зависи от факта, че имаме сетивни органи. Сега, ако лунният обитател е възприемал, той е трябвало да има сетива; той ги е имал, лотосови цветове, обърнати на противоположната страна. В кое тяло са били тези лунни сетивни органи? В самото етерно двойно тяло. В пралаята тези лунни сетивни органи са изчезнали и се е образувало сетивното тяло, което има силите, формиращи очите, ушите и т.н. Азът като такъв е присъствал и по време на лунното съществуване, но по несъзнателен начин. На земята Азът гледа през сетивните органи с помощта на това сетивно тяло и възприема. Тъй като Азът е заседнал в сетивното тяло, той има съзнание само докато може да гледа навън. Когато не може - при смъртта - съзнанието се прекъсва.

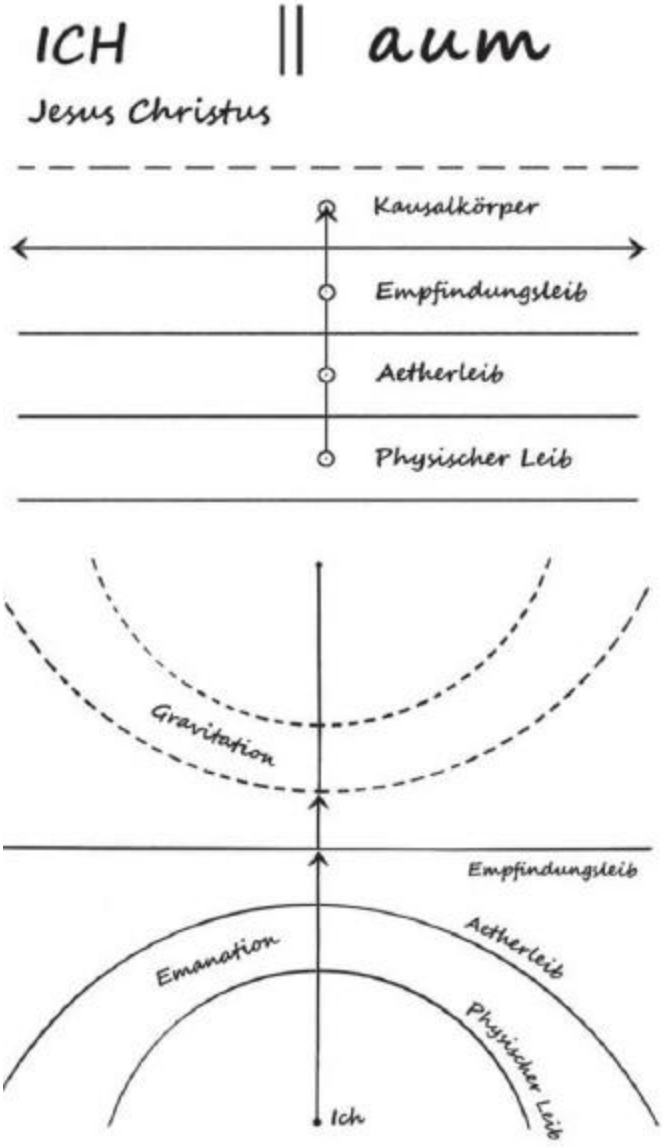

Следващият етап е егото да си проправи път в същия свят, който възприема отвън. На Луната обектът е бил възприеман като образ, на Земята човекът е хвърлял тези образи върху обектите. Сега той се плъзга в тези обекти/образи и расте с тях. Това се нарича „живот в причинното тяло“. Означава излизане от себе си. Ако това излизане се извърши твърде рано или неправилно, човек би загубил връзката със сетивата си.
[Пропуск в преписа]
Тази гравитация трябва да бъде особено силно развита у изучаващия окултизма. Лудостта не е нищо друго освен загуба на хармония с външния свят. При всяко анормално развитие това се е случвало. Душата е изскочила от чувствителното тяло и всъщност е отвън. Тя „прескача“.

Езикът е мощен културен фактор за развитието. Великите посветени вплитат в езика това, което ще бъде изразено в продължение на много векове. В Германия трябва да се изразява християнският мистицизъм. Той учи, че Христос живее в Исус, докато източните езици учат за тройния Логос. Това не е взаимно изключващо се. Неописуемото име.

12. Елементарни същества

Според физическото си тяло, човекът има три елементарни царства и минералното царство в себе си. Днес искаме да поставим човека в средата на природата. Физическото тяло е имало първата си поява на Сатурн. Тази субстанция на физическото тяло е била излята от висши сили. Така че е имало нещо там преди Сатурн. Това божествено е изляло материята, която е най-плътна днес. Това, което наричаме „земя“, е просто най-плътната материя според окултистите. „Земята“ е извън и вътре в човешкото тяло. Земята включва всичко твърдо, следователно и кристал. Материята е сборът от всичко твърдо. В човека има малко земя, тази, която остава, когато изгорите трупа. Ако си представите пепелта в урната за вас, имате това от човека, което е било излято на Сатурн в първото елементално царство.
Как така земята отвън изглежда различно от тази, която формира човешкото тяло? Защото на слънцето е добавено етерното тяло и, доколкото принадлежи на човека, то е преобразило земята. На Сатурн земята не е била разхлабена, а изцяло е била използвана за въплъщението на хората и на съществата, които са се въплътили до него и които все още имат сатурново съществуване днес. Те са гномите, духовете на земята. На Сатурн не е имало вода; тя е дошла на Слънцето и човекът е формирал своето етерно тяло, което е било способно да абсорбира предишното му земно тяло и да го формира според етерното тяло.
Във възлите на мрежата лежаха отделните зрънца. Това мрежесто тяло беше подходящо за изсмукване и всмукване на вода. Във водата се въплътиха действителните слънчеви същества - ундините. Чрез факта, че земята, която можеше да живее, беше отнета от хората и беше пренесена в гномите, те получиха определено влияние върху физическото тяло на човешкото същество; те бяха изтласкани от него в астралното царство. На Луната астралното тяло се добавя към етерното тяло; по този начин човекът разпръсква цялото тяло с вода. Образува се смес от земя и вода, нещо наподобяващо албумин, желеобразна маса, подобна на медуза, в която се разтваряха предишните земни зрънца във водата; и човекът вече можеше да всмуква и всмуква въздуха. Във въздуха се въплътиха силфите.

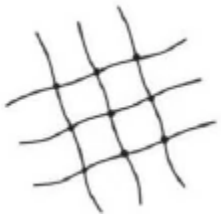

Сега съществото дойде на земята, към него беше добавен огънят. Човекът, освен астралното си тяло, получи своето его. Това означава за човешкото същество, че той организира трите си тела още по-високо. Днес тялото се състои от земя, вода и въздух. Чрез абсорбиране на въздух, в който човек [може] да се въплъти, човекът го е изтеглил от силфите и ги е изтласкал навън. Огън е дишал до лемурийското време.

Огънят е топлина. Човекът е имал топлината на своята среда, а отвън са живели саламандрите като тези, които действително са се въплътили в огъня. Те са последните същества от този вид, чиято материя човекът е присвоил.
През Средновековието тази теория все още е актуална. Чрез присвояването на огъня, именно човешкото „аз“ се издигнало в КамаМанас.
Сега сме оформили тялото с пето растение, откъдето идва и пентаграмата.

Състои се първо от твърдото тяло; пепелните компоненти формират основата на костната му система. След това на Слънцето е водната част, която формира меките части на човека - хрущялите и мускулната система. Трето, на Луната е дихателната система с белите дробове. Четвърто, сърдечната система, генерираща топлина чрез сърцето, а от лемурийското време - нервната система и сетивата.
Когато нов крайник се присъедини отвъд този четвърти, настъпва огромна промяна. Още от лемурийските времена човекът е двойно зависим от земята: първо, изграден; второ, поддържан от храната, която приема и отделя. Тялото е презряло; то не може да се поддържа само и трябва да се обновява на всеки седем години. Така човешкото тяло преминава през инкарнация на всеки седем години.
Това са нещата, които ви показват как човекът стои вътре в един велик универсален свят, заобиколен не само от животинското, растителното, минералното царство, [но и от] същества, които е изтласкал във висши сфери. Физикът ги нарича сили. Човек трябва да разпознава същества, които им принадлежат. По-голямото суеверие е да не се дава нищо на митологията. Тя е древна наука, израз на древни духовни преживявания.
Парацелз е знаел, че ако този сок е болен у човека, сокът принадлежи на това растение, за да постигне равновесие.

13. Философският камък

През Средновековието често чуваме за изкуството да се прави злато и за Философския камък. Въпреки че подобни неща са свързани с много дълбоки житейски въпроси, те често са неразбрани от хора, които не знаят нищо за висши материи. В миналото „Философският камък“ се е разбирал като създаването на определен минерал, който, когато се приема като лекарство, се е смятало, че удължава живота. Златото, такова каквото се среща на Земята днес, всъщност не винаги е съществувало в една и съща форма; по-скоро първоначално е приемало съвсем различни форми и след това постепенно се е трансформирало в злато. По-трудно е да се доведе златото до течно състояние, отколкото например оловото, но има и течно злато, което тече като вода при високи температури. То може да се втечни още повече, създавайки облаци от злато, които покриват планетата, и ако продължите да го изпарявате, от златото се получава слънчева светлина. По този начин, в златото имаме вещество, което се е образувало вътре в Земята чрез втвърдяване на слънчевата светлина, точно както ледът се образува чрез втвърдяване на водата.

Когато Земята все още беше Слънце, златото беше слънчева светлина. Едва когато Слънцето се разцепи, Земята стана толкова студена, че лъчите светлина, останали в нея, се втвърдиха в злато. Миньорът все още знае това и така се отнася със златото. На Луната златото стана малко по-твърдо, отколкото беше на Слънцето; то се стичаше на потоци по повърхността на Луната. На Земята то се превърна в златни жилки и пресичаше Земята, точно както кръвоносните съдове пресичат човешкото тяло. Когато дойде времето на Земята, се случи така, че самите човешки същества успяха да абсорбират всичко, което преди това се беше втвърдило в злато. Светлината придоби това значение за човечеството. Докато човечеството вдишваше и издишваше огън, той го изгаряше и го пропиваше с веществото, съдържащо се в слънчевата светлина. Вдишването и издишването на огъня е процес, който външно беше свързан със светлинни и светлинни явления; тогава човечеството беше светещо и блестящо същество. Останки от това могат да бъдат открити в съществата, които карат морето да свети, а също и в светулката. Човечеството загуби тази светеща сила, като привлече топлината в себе си. В пост-лемурийската ера вече имаме топлото човешко същество и сега започва обратният път. С физическото си развитие човешките същества не само ще развият топлина в себе си, но и ще я излъчват отново навън, осветявайки обкръжението си като слънце. След това те ще излъчват светлина, както някога е правило слънцето, и Земята може да продължи да се развива. На Земята, която по-късно ще стане Юпитер, той излъчва светещата златна сила, така че човечеството ще стане създател на злато. Така, чрез собственото си развитие, човечеството се превръща в химическа лаборатория, която произвежда злато. Човечеството се превръща в планетарен дух и след това

създава това, което планетата е създала. В него наистина се извършва материална трансформация и по този начин то става източник на злато. Чрез медитация и концентрация ние генерираме силите, които водят до това. Така че днес за човечеството тези духовни дейности са силите на природата, чрез които то се подготвя за по-късни материални трансформации. Днес дори Христос не би могъл веднага да произведе злато в материален смисъл на нашата физическа Земя, защото човек не може да произведе нищо, което околната среда да не абсорбира. През Средновековието изкуството за изработване на злато се е разбирало в чисто материален план. Хората не са чакали, нито са разширявали духовния свят през много въплъщения, а са го ограничавали само до едно, като по този начин са го свеждали до материалното.
[Нека сега се обърнем към] Философския камък. За всеки, който не е практикувал окултизъм, писанията по тази тема изглеждат сякаш са написани от луд. През осемнадесети век някой го описва в *Reichsanzeiger* и казва: „Който го познае дори веднъж, ще го намери навсякъде; имаш го в стаята си, намери го на улицата, дръж го в ръката си.“ - По този начин той го описва като нещо, за което човек просто не знае какво е. Това е нещо, което, ако човек може да го произведе със собствените си усилия, наистина ще го направи безсмъртен.
Знаем, че човешките същества са част от цялата природа, че са зависими от растителния свят. Те вдишват кислород и издишват въглероден диоксид; растенията, от друга страна, усвояват въглероден диоксид и отделят кислород. По този начин хората и растенията се допълват взаимно. Растенията изграждат телата си от това, което хората издишват. Разбира се, че светлината трябва да присъства, преди растението да може да изгради тялото си; но щом тя е налице, то го изгражда от въглероден диоксид. Такова растение е забележителна химическа лаборатория. Основното вещество е въглероден диоксид; солите, които абсорбира, са вторични. Въглеродният диоксид се състои от въглерод и кислород. Растението задържа въглерода и отделя кислорода. Хората комбинират кислорода със своя въглерод и го изхвърлят. Можем да видим това, когато изкопаем растения от земята след милиони години; какво откриваме тогава? Намираме въглища. Растението всъщност се е въплътило във въглища, а въглищата са неговият труп, неговото лунно тяло. Ако наблюдавахме какво би направил растителният свят, ако бъде оставен на произвола на съдбата си, бихме видели, че Земята би се превърнала във въглеродна планета. Вече видяхме, че човешките същества трансформират минералното царство, че обработват земята със същите сили, които действат и в минералното царство. Когато земята излезе от настоящия си цикъл, човешките същества ще я трансформират напълно и петият цикъл ще започне с растителното царство [като най-нисшето царство]. Тогава човечеството ще направи с растителното царство това, което прави сега с минералното царство: ще работи чрез него и ще се въплъти в него. И с това лабораторните сили на растителния свят ще преминат в

човечеството и човечеството ще превърне планетата във въглища чрез собствените си сили. С това сме достигнали точката, в която човешкото царство става безсмъртно. Човечеството вече няма да влиза и излиза от тяло, както е при минералните му въплъщения, а като духовно същество ще асимилира и след това ще освобождава материята, като по този начин формира планетата от собствената си субстанция. Разбира се, въглищата тогава ще съществуват в рафинираната форма на днешния диамант; човечеството формира своята диамантена планета, която пронизва със златни жилки, точно както Слънцето някога е пронизало своята планета Земя със златни жилки. Човечеството се превръща в планетарен дух. Ето как трябва да разбираме Кортум, когато казва, че ние постоянно държим Философския камък в ръцете си: той е въглен.

14. Еволюция и йерархии

Днес искаме да се докоснем до еволюцията от богословска и духовна страна.
На планетата Сатурн човекът е бил в най-ниското състояние на съзнание, в много по-дълбоко състояние от съзнанието по време на сън. Но други същества са имали други степени на съзнание. Това са били духовни същества, които са ръководили и насочвали еволюцията на Сатурн. На Сатурн има шест вида божествени духове, другари на човека.
1 Преди всичко, има същества, които имат духовно съзнание, това са високо възвишени богове. В западния езотеризъм те се наричат „сияйни животи“ или „сияйни пламъци“, защото са сияйни същества отвътре и отвътре; те се наричат още духове на волята.
2. Духове на мъдростта. Високо възвишени духове, но едно ниво по-ниско от Първите. Те притежават свръхпсихично съзнание.
3. Духове на действие, на активност, създаващи същности, докато другите внушават духа.
4. Духове на формата, които създават форми.
5. Духове на тъмнината, на егоизма, на личността (Асури). Те внасят в Сатурн всичко, което е свързано с егоизма. Те са активни в петия кръг на всяка планета. Ето защо „5“ е „злото число“ в тайната наука. На Сатурн те имат будно съзнание, както хората днес.
6. Синове на Огъня (Агнишватта), които имат съзнание за сън.
7. Синове на Сумрака (Лунни Питри), които имат съзнание за сън без сънища.
Християнският мистицизъм сега нарича тези духове от първата група „Тронове“, втората „Господства“ (Kyriotetes), третата „Сили“ (Dynamis), четвъртата „Сили“ (Exusiai), петата „Първични Сили“ (Archai), шестата „Архангели“ и седмата „Ангели“.
Всъщност има дванадесет нива на съзнание, но те не могат да бъдат проследени. Християнският мистицизъм уточнява още две: Херувими и Серафими.
Това, което имаме тук, е обществото на духовете около Сатурн, докато човешкото същество се развива под него. В първия сатурнов кръг човешкото същество достига дълбоко трансово съзнание. Останалите сатурнови кръгове са предназначени за завършване на развитието на другите духове, така че в четвъртия до петия сатурнов кръг асурите стават същества, които могат да бъдат сравнени с днешния човек; те са един вид човешко същество.
В петия, шестия и седмия кръг на Сатурн, други духове са били усъвършенствани на свой ред. В седмия кръг човешкото тяло става напълно твърдо и едновременно с това в духовните области се формира най-висшето човешко същество: Атма, духовният човек.
Слънцето: първият кръг на Слънцето образува повторението на Сатурн. Във втория кръг човешкото същество навлиза в дълбоко сънно съзнание; етерното тяло се

формира. По време на четвъртия кръг духовете на синовете на огъня стават „човешки“ и използват етерното тяло на човека, за да се въплътят в него. В петия кръг Асурите отново претендират за физическото тяло. По време на седмия кръг човешкото физическо тяло отново е най-плътно, етерното тяло относително такова, а неговият контраобраз възниква в духовното: Будхи.
По време на първия кръг на Сатурн, „Сияещите Животи“ или „Сияещите Пламъци“, „Духовете на Волята“, са били там, след което са си тръгнали. Сатурн потъва в мрак и е напълно тъмен в четвъртия кръг, когато Асурите се раждат в най-дълбока нощ. Сега остава нощ, докато духовете на „синовете на огъня“ не проблеснат през човешкото етерно тяло в четвъртия слънчев кръг. Така имаме тъмния Сатурн и сияйното слънце.
На Луната първите два кръга са повторения. По време на третия кръг човешкото същество навлиза в своето сънно съзнание. След като тялото му се е втвърдило донякъде, лунните питри се превръщат в „меншес“, „духове на здрача“ или ангели. Те обитават третото оформено тяло, астралното тяло на човешкото същество. По време на петия, шестия и седмия лунен кръг човешкото тяло се втвърдява все повече и повече и накрая се формира еквивалентът на астралното тяло: Манас. И така имаме: Атма, Будхи, Манас.
Сега преминаваме към Земята. В първите три кръга се повтарят Сатурн, слънцето и луната. В четвъртия кръг се добавя човешкото съзнание. Едва сега човешкото същество става човек. То преминава през своето будно състояние.
[Случи се следното:] Имало е редица същества, които са слезли долу и са станали „хора“; те са използвали тогавашното човешко тяло, за да еволюират. Сега, докато е на планетата Земя, човешкото тяло е там, за да може самият човек да се самоовладее. Докато в миналото човешките тела все още са били обитавани от богове, сега човекът е оставен на себе си и има свободния избор да стане низходящо или възходящо същество. Самият човек става бойно поле на възходящи и низходящи същества. Това бойно поле се нарича поле Кшетра в индийския езотеризъм и тази битка е символично изразена в истината в Бхагавад Гита. Сега човекът започва своята дейност. Неговото „аз“, тоест самият той, се е появил наяве. Той дължи астралното си тяло на Лунните Питри, етерното тяло на Агнишватите, физическото тяло на Асурите.
Какво наистина се случи с физическото тяло? Преди [човекът] е имал образно съзнание на Луната, сега може да възприема обекти. Той дължи това на Асурите. Следователно, всяко сетивно възприятие е изчислено за егоизъм и в нашето възприятие съветите на Асурите са постоянно налице. Те първи са преподавали изкуства и науки в атлантската раса, когато тя се е стремяла към петото ниво. А именно, великият Ашурамая, първият астроном, е учил [така че изкуствата и науките са станали толкова материални]. Човекът ще бъде на Вулкан, когато е развил духовното си съзнание. На Сатурн духовете на волята, на пламъка, са преминали

през своето вулканично състояние. Те са положили първата основа за физическото човешко тяло; то винаги се е развивало до земното съществуване, където е станало най-материално. Сега човекът има най-плътното си материално тяло, но иска да го преодолее. Постепенно материалното му тяло изчезва. Виждаме дълбоката интуиция на митологията: Хефест или Вулкан винаги е изобразяван като куц бог; долната му част се губи, става куца.
На Юпитер човекът достига своето психическо съзнание. Там въпросът е решен. Великата битка на полето Кшетра е решена: Човечеството е разделено на раси на доброто и злото. Тези хора, които са се отказали от телата си, са станали духове; тези, които са запазили телата си, са изостанали. За тях Асурите сега стават действителните богове на формата, които създават телата им за тях. Тогава Асурите постигат това, към което винаги са се стремели: да станат господари на физическите тела. От неизчистената зла карма на света Асурите формират първата раса на дяволите.
На Венера човекът ще постигне своето свръхпсихично съзнание едва в шестия кръг. А по време на седмия кръг, следващата по-нисша група, Агнишватите, получават власт над телата на мястото на Асурите. И накрая, като плод на Венера на Вулкан, Лунните Питри получават власт над телата.

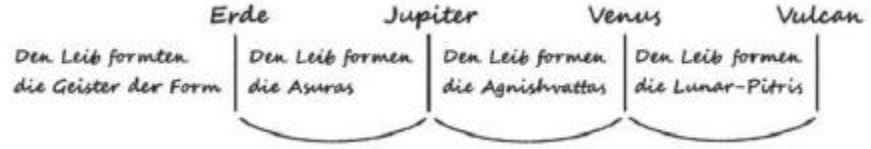

15. Форми на съзнанието

В допълнение към седемте известни форми на съзнание, има още пет, общо дванадесет нива. Съзнание на дълбок транс, съзнание на сън без сънища, съзнание на сън по време на сън, будно съзнание, психическо съзнание, свръхпсихично съзнание, духовно съзнание.

Духовното съзнание на Вулкан е толкова високо, че човек се превръща в един вид творец. Но какво да кажем за висшите същества, които са започнали да развиват дори по-висши способности от това просто да знаят, правят и създават всичко? С духовно съзнание човекът би бил магьосник, би могъл да създава същества. Но има едно нещо, което той все още не може да прави: да излъчва от собственото си същество, да отделя субстанция. Това е способността на петте висши нива на съзнание: способността не само да свети, да излъчва светлина, но и да излъчва материя, да отделя собствената си субстанция.

Можем да различим излъчващо съзнание, възприемащо съзнание и активно съзнание, тоест съзнание, което създава форми. Когато създаваме форми, субстанцията вече е там; ние просто ѝ придаваме форма. Когато възприемаме, формата вече е там; ние излъчваме образи. Когато имаме излъчващо съзнание, ние оставяме самата субстанция да изтече навън.

Действителното излъчващо съзнание е дванадесетият, единадесетият, десетият и деветият етап на съзнанието; етапите на възприемане на съзнанието са осем, седем, шестият, петият и на формиране на съзнанието четирите, трите, двата, едното.

Преди нещо да се формира или възприеме, нещо първо трябва да е там и следователно излъчващото съзнание първо има задачата да излъчи материала за такъв свят, да изпреде материала от себе си, така да се каже. Това се нарича „първа еманация“: излъчващото съзнание излъчва веществото. Веществото не бива да се подценява; то възниква от жертвата на по-висше съзнание. Откъде идва веществото? То идва оттам, откъдето ще дойде бъдещото вещество, то идва от съзнанието.

Второто нещо, което се случва, е, че формиращото съзнание се намесва; това е „втората еманация“. И когато това формиращо съзнание е създало форми, възприемащото съзнание може да ги възприеме – „третото излъчване“. Първата еманация, която излъчва материала, се нарича още трети логос; формиращата, която изгражда пластичните фигури, се нарича втори логос; а възприемащото съзнание се нарича първи логос. Християнският езотеризъм нарича света на третия логос, в който боговете жертват съзнанието си, излъчват: небесния свят; света на втория логос: подземния свят; и света на първия логос: човешкия свят.

Нека приложим тези общи понятия към нашата собствена човечност. На Сатурн имаме еманация на материя; на Луната - еманация на дух. Духовете на волята излъчват материя от своето съзнание. Човешкото тяло е формирано от тази

материя. Първичните сили - Асурите - първо се въплъщават в нея; те стават човешки, така да се каже. [Християнската наука също нарича духовете на личността първични сили.] На слънцето духовете, Синовете на Огъня, Агнишватите, стават хора. На Луната духовете на здрача, Лунните Питри, стават хора. На Земята хората стават истински хора. На Юпитер низшите същества стават хора - това са злите. Човекът се издига по-високо, става ангел в известен смисъл; на Венера той става архангел, а на Вулкан - първична сила.
Сега трябва да се върнем към излъчващата материя от страна на духовете на волята. От тази материя се формира физическото тяло на Сатурн, трансформира се на Слънцето, на Луната и на Земята и сега то започва да се разпада, да се отлепва от човешкото същество - когато той става ангел, ангел на светлината. Имаме аналогия с кораловата колония; тя е вкоренена във водата, върху нея се отлага все повече и повече варовик и върху нея се образуват все повече и повече малки животни, които умират; в резултат на това коралът расте. По този начин нашата планета ще отлага все повече и повече въглища.
Нищо не е без материя; когато човек загуби себе си, нова, макар и по-тънка, трябва да заеме нейното място. Хората преминават в ангелския етап, губят физическата материя, но запазват етерното си тяло. Етерната материя формира тялото до Вулкан, където тя губи себе си, както и физическата материя тук.
Другите същества, които вече са били по-високо, естествено ще продължат да се издигат. Духовете на здрача – Лунните Питри – са на Земята с едно стъпало по-високо от хората и съответно те се издигат нагоре. Това ниво на същности ще бъде надарено не само с духовно съзнание на Вулкан, но и на Венера. На нивото преди това, на Юпитер, Агнишватите – архангелите – имат духовно съзнание. И още едно ниво по-рано, на Земята, елементарните сили – Асурите – имат своето духовно съзнание, така че в нормалния ход на Земята онези духове на личността, които са достигнали своята човечност на Сатурн, постигат своето духовно съзнание. Те са надарени със свободна воля, така че могат да се отклонят тук. Следователно, тук, на Земята, се води битката между елементарните сили, които се отвръщат, и тези, които следват тяхното издигане. Тази битка между елементарните сили на светлината и тези на тъмнината е описана в Бхагавад Гита и Книгата на Енох. Тя се случва в момента на човешкото въплъщение. Раждат се две елементарни сили, едната група под ръководството на низходящата, другата група под ръководството на възходящата; последният е наречен Христос от християнския езотеризъм. [Спомняте ли си образа?] Растението представлява обърнатия човек. При растението главата е насочена надолу; при човека е насочена нагоре. Въплъщението е инверсия. Като по-нисше същество, човекът е бил насочен с главата надолу; по-късно се е обърнал нагоре. Когато си спомняме за Хефест, това е образ на разпадането на частите, които са насочени надолу. Хефест е ранен от злия водач. Добрата първична сила - Христос - блести от земята, от човечеството на

преден план със съзнание, което ще бъде дадено на самия човек едва на Вулкан. Христос е първият, който се разкрива от новата материя, произлизаща от земното съществуване. Първият, който се проявява в новата материя независимо от старата материя, е Христос. Това проявление се нарича: раждане от девствената материя [или от Девата]; от втория Логос, началото на Евангелието от Йоан.
По този начин, появата на Христос на земята е центърът на цялата еволюция. Това е космическо събитие, което има значение за цялата еволюция.

16. Дванадесетте нива на съзнание във връзка с етерното тяло

Запознахме се с дванадесет нива на съзнание, разграничихме излъчващото, възприемащото и формиращото съзнание. Видяхме, че това, което се нарича вещество или материя, се излъчва от определени зрели духове с високо развито съзнание. В случая с излъчването на Сатурн, плътното физическо тяло се излъчва от много високо съзнание. От това можем да заключим, че по-малко плътните вещества могат да бъдат излъчвани от по-малко издигнати духове с малко по-ниско съзнание.

Ако разгледаме последователните планетарни тела, те са седем: Сатурн, Слънце, Луна, Земя, Юпитер, Венера, Вулкан. Всички те имат плътно тяло в определени моменти от времето, което се излъчва, точно както човекът един ден ще излъчи своята планета. Преди да може да излъчи плътното тяло, той ще може да излъчва етерното си тяло. Точно както дванадесет планети могат да бъдат излъчени от дванадесет съзнания, така и етерните тела могат да бъдат излъчени от съответните по-нисши форми.

Нека разгледаме как съзнанието започва да излъчва. Нека да разгледаме човешкия гръбнак с гръбначния мозък вътре в него. Гръбначният стълб се състои от костни пръстени, които се слепват, за да образуват тръба; вътре е [гръбначният мозък], който се стеснява надолу до сляп край и се разширява нагоре към мозъка. Бели нервни връзки се простират от всички части на тялото в гръбначния мозък, където се свързват с други нервни връзки, водещи до мускулите. Дори по-нисшите животни имат такъв гръбначен мозък. Когато едно животно е стимулирано, стимулът пътува до гръбначния мозък, който го предава на нерва и това задейства движението на мускулите. Нервите също завършват в развития човешки мозък: тези, които идват от тялото, и други, които се връщат обратно към тялото. [Има голяма разлика между гръбначния мозък на жабата и човешкия гръбначен мозък. Разликата е, че при жабата движението идва от гръбначния мозък автоматично; при хората, от друга страна, то идва от волята. [При хората стимулът стига чак до мозъка и не задейства автоматично движението; човекът първо трябва да го иска.] Така неговото съзнание се намира между стимула и изходящото движение. Животното също има съзнание, но то се намира [на астралния план] и оттам се насочва движението на мускулите. Човешкото съзнание се намира в мозъка. Това е така, защото нервните връзки в животното [в гръбначния мозък] са плътно преплетени; в човешкия мозък те са малко по-хлабави, което позволява на съзнанието да навлезе, и [между по-хлабаво разположените нервни връзки] волята може да се намеси.

Висшето съзнание на човека се характеризира с факта, че крайниците на по-нисшето съзнание са разхлабени. Но в човека три от основните сили на душата му са тясно свързани: силите на волята, чувството и мисленето. Нишките присъстват и в

астралния и етерния мозък. Волята, чувството и мисленето съответстват на три божества, които познаваме - духовете на волята, мъдростта и действието. Деветте други сили също присъстват в човека, само че не са еднакво забележими.
Какво се случва, когато човек се развие още по-високо? Висшият човек се отнася към нисшия човек така, както обикновеният човек се отнася към жабата. А именно, трите части - воля, чувство и мислене - се разхлабват, първо в астралното, след това в етерното и накрая във физическото; и точно както идва висше съзнание и сега трябва да контролира трите части, които са се раздразнили. С все по-високо развитие човек разхлабва дванадесет такива центъра и след това ги контролира. Преди крайниците да се разхлабят, висшето съзнание не може да се намеси.
Всяка човешка сила е свързана с първичните сили на вселената, на света. Волята е свързана с волята на света, чувството с мъдростта [на света], мисленето с дейността на света, формирането с формиращите сили на вселената. Фактът, че отделните крайници се държат взаимно, им пречи да се развият свободно навън. В момента, в който например волята се отдели, тя може да действа навън и да възприема волеви същества. Това е като да гледаш мравуняк: той има обща душа и три крайника: работници, мъже и жени; те образуват общо живо същество.
По този начин човек може да разкрие всичките дванадесет части, които присъстват в него, и по този начин разделя етерното си тяло на дванадесет части. Всяка такава част има специално свойство – подобно на полипа, когато крайниците му бъдат прерязани, всяка част продължава да живее. По този начин част от етерното тяло се слива в цяло, така че когато високоиздигнатото човешко същество умре, то оттегля съзнанието си и оставя дванадесет независими етерни тела; те са там. Какво се случва с тях? Те са, така да се каже, еманация на предишното съзнание.
Когато човек умре, първо физическото му тяло се връща на земята, етерното тяло - в общия миров етер, а астралното тяло - в Камалока. Когато човекът се завърне, за него трябва да се изгради етерно тяло. Излъчените етерни тела се използват като модели, които се оставят след висшите. В действителност всеки вече излъчва етерни тела, но те все още са несъвършени, откъдето идват и многото несъвършени тела. От високоразвитите остават и високоразвити етерни тела. Високоразвитият човек може да ги излъчва, когато е на път да влезе в портата-бариера, където ще може да излъчва още по-плътна материя.
Христос е излъчил нова физическа материя при раждането си, така че е бил в състояние да излъчи дванадесетте етерни тела предварително, дванадесетте отделни крайници на предишния Христос. [Дванадесетте етерни тела на апостолите са дванадесетте отделни крайници на предишното етерно тяло на Христос.] Той е запазил контрол над дванадесетте. [Къде ги насочва съзнанието? Това е Христос. Христос е груповата душа на дванадесетте апостоли.] Христос е съзнанието – неговите дванадесет апостоли са неговите членове, дванадесетте етерни тела.

Исус е единната личност; той е предал тялото си на Христос. [Къде е тялото Христово? Това са дванадесетте апостоли. Чрез тези дванадесет членове Христос наистина е работил.]

17. Прераждане

Въплъщението или прераждането не е едно и също нещо във всички случаи. Прераждане наричаме живота между раждането и смъртта. Съвсем произволно е да се каже, че човекът е умрял след смъртта и неговото въплъщение е тук. Нека си представим същество, което никога не се е въплъщавало на земята и никога не се е въплъщавало в астрала; такова същество би наблюдавало човека в девачан. То би видяло как човек изчезва, когато отива на земята, и след това би го видяло да се появява отново. Това същество би казало: Той се ражда, когато пристига, и умира, когато изчезва. Това зависи изцяло от гледната точка на наблюдателя. Когато един ученик на окултизма развива висше знание, деваканично виждане, първото нещо, което опознава в девачан, е областта между смъртта и новото раждане, през която човек преминава. Ето защо се казва, че това, което виждащият вижда първо, е в средата на Девачан. Когато се издигне още по-високо, дори планетарната верига с нейните манвантари не светва за него, а първо пралаите стават ярки. Важно е, защото сега трябва да се възнесем към друг вид прераждане, а именно такова, което няма девачан и пралая в смисъла, в който човекът ги има - това са расовите духове.

Нека вземем духовете на петата подраса на атлантите и първата, втората, третата и четвъртата подраса на арийците, тоест пет духа, които са много по-високо развити от човека. Тъй като са много по-високо развити, те се въплъщават по малко по-различен начин. При тях ходът на живота вече не се прекъсва от раждане и смърт. По-късно човекът също ще премине през такива видове въплъщения. Такова същество не умира, но тялото му става все по-слабо и по-слабо, и докато то отслабва, се изгражда второ. В случая с човека, това са периодични цикли, през които той трябва да премине. Расовият дух изгражда второ, а след това и трето [тяло], когато предишното е в разпад. Тялото се състои от индивидите на една раса. В този процес едната раса не умира толкова внезапно, а се разпада много постепенно, докато другата се издига. Ето как расовият дух води. В човека има редуване между живота на земята и живота в Девачан. В центъра на живота в Девачан се обяснява външният земен живот; следователно и в центъра между въплъщенията ще трябва да се намери обяснение за това, което се въплъщава. Това наистина е така и с расовия дух. Расовият дух също ще намери своето обяснение чрез определени точки. [Това ще ни занимава сега.]

Помислете за следното]: Ако човек иска да има обяснение за себе си, за живота си, той се обръща към Девачан. Ако иска да има обяснение за расата, трябва да има възможност в самата раса духът на расата да се разкрие. Това наистина се случва. В определени моменти духът на расата се разкрива. Какво е имал да ни каже той в петата подраса на четвъртата коренна раса? Че в определен момент ще се появи космическият възходящ водач, а именно, че Христос ще се разкрие.

Това, което излиза в човека в девакана, е човешкият манас. Расовият дух е с една стъпка по-високо; като изкупително слово, това, което излиза, е това, което съответства на манас в човека, и това е Будхи, Словото. Така че цялата пета коренна раса подтиква да разкрие словото на Христос. Всеки път в междинните пространства между петте разглеждани подраси, посланието за идващия Христос се провъзгласява отново и това провъзгласяване се нарича Евангелие за цялата коренна раса. И благословеният расов дух между петата подраса на четвъртата коренна раса и първата от петата коренна раса се нарича Матей; втората, между първата и втората подраса: Марк; третата, между втората и третата: Лука; и четвъртата, между третата и четвъртата подраса: Йоан. Ето защо винаги се казва „според Матей“. Ето защо има четири Евангелия, защото има четири междинни състояния, четири Блага вест между [петте] подраси.
Първото Евангелие представлява, така да се каже, физическото въплъщение, следователно то разказва и за [поколенческата приемственост] на Христос. Второто Евангелие представлява етерното тяло на расата; то се дава от пречистването на расовото тяло. Евангелието от Лука е провъзгласяването от камична страна. Евангелието от Йоан е най-духовното от всички. Ириней е бил напълно погрешно разбран. [Той е заявил колко от Евангелията трябва да се считат за правилни и го е сметнал за произволно. Но това не е правилно.]

18. Христос

Видяхме, че събитието на раждането на Христос на земята има космическо значение; то е централно за планетарната еволюция. Цялото астрално тяло на Земята е претърпяло промяна, откакто Христос се е появил на Земята. Преди това е било възможно да се гледа към висшите светове само чрез мистериите и пророческите школи. Преди такава поява, каквато е била превръщането на Савел в Павел, не е било възможно чрез астрала да се видят висшите светове. Такова природно посвещение е било възможно само защото чрез смъртта на Христос астралната субстанция на земята се е променила. Христос е направил Себе Си тяло от етерната сфера на земята при появата на Дамаск и в това тяло се е явил на Павел.

Винаги се повдига въпросът дали Павел е бил истински посветен или не. Всъщност, той е бил такъв от момента на явяването си, но не като древните пророци и посветени, а чрез непосредствено естествено събитие. Чрез това той е бил призван към своята мисия. Ще разберем всичко в неговите проповеди, когато разберем впечатлението, което това явление е направило върху него. Чрез него той е бил воден да представи отношението на Христос към хората в светлината на благодатта. Благодатта, в оригиналния християнски смисъл, е точно същото като това, което на теософски език се нарича Будхи. Следователно Будхи може да се нарече благодат: Човек се ражда във вечно следващи превъплъщения. Когато е балансирал кармата, неговият манас е чист и свободен, така че може да се каже: Човек постига манас чрез праведност. Чрез справедливостта балансирането на кармата е налице. Той получава Будхи като ново нещо, като се влива отгоре. Будхи се е наричал Каритас. Древните пророци и посветени са разчитали първо на придобиването на манас. Християнството, така да се каже, изпуска лъч Будхи върху хората, преди което кармата се премахва, така че хората да го почувстват като благодат. И такива като Павел особено усещат благодатта, защото са получили голям поток от Будхи.

Второто важно нещо за Павел беше, че за него Христос беше Живият, Който победи смъртта. Той не беше вярвал в Исус в предишния си живот. Всичко, което чуваше от Йерусалим в Тарс, не го убеждаваше. Той беше убеден само от това, което беше имал като жив опит. Навсякъде се обръщаше към факта, че Христос е възкръснал, че той е живият, към собствения си опит. Всичко, което уверяваше, беше, че хората могат да постигнат целта си, че могат да бъдат преобразени от живия Христос. Това е великата магия, която идва от Павел. Павел първо провъзгласи учението навън в света, доколкото можеше, проповядваше навсякъде в този смисъл, освен това основа тайно училище в Атина, където се преподаваше християнски езотеризъм. Там беше неговият велик ученик Дионисий Ареопагит; той беше наречен така, защото [принадлежеше към Ареопага]. Този Дионисий основа и учението за така наречената християнска йерархия. Знаем, че той е бил велик християнски езотерик,

който е оказал голямо влияние върху по-късното християнско учение, като е представил на своите ученици дхианичните природи, свръхчовешките същества, херувими и серафими. До шести век е било преподавано това учение, което той никога не е записвал. Винаги всеки ръководител на такова училище е бил наричан отново Дионисий. Едва през шести век такъв Дионисий е записал учението в книги, доколкото е могло да бъде представено външно. Тези, които не са езотерици, смятат Дионисий за нереална личност, отричат материала и затова говорят за ПсевдоДионисий. Но това е глупост.
[Казах], Дионисий е установил така наречената християнска йерархия наред с християнския езотеризъм. Той казва, че съществуват йерархично подредени групи от духове. Ако църквата трябва да има специално значение, тя трябва да бъде земно отражение на тази небесна йерархия и затова той е уредил земната йерархия. Това е била благородна идея, не в смисъла на по-късните дегенерации. В Църквата сега се утвърждават две течения. Едното се основава на идеята, че висшият аз трябва да се роди от личността. То се основава главно на идеята да се позволи на този висш аз да се роди като Христос във всяко човешко същество. Това е арианското движение. По това време то е било донякъде преждевременно и презвитер Арий го е представлявал напразно на Никейския събор, защото това, което Арий е учил, може да се роди само от благочестивата личност в шестата подраса. Като семе, като зародиш, то е присъствало сред източните народи, появявайки се за първи път сред готите. Преводът на Библията на Вулфила е бил в съответствие с това; целият Изток е бил арианski. Това е бил ранен, напреднал пост - теософията на онова време.
Другото течение беше атанасианството. То изграждаше висшия аз не върху индивидуалната личност, а върху организацията на Църквата. И там се отвори вратата за дегенерация. Следователно, от самото начало трябва да правим разлика между външния ход на църквата и повтарящия се опит за задълбочаване на християнството. Първото важно явление е Августин. Той трансформира учението на Свети Дионисий Ареопагита във вътрешен мистицизъм, така че в Свети Августин може да се открие истински дълбок теософски мистицизъм. Но в същото време той подчертава принципа на Папската държава; и също толкова велики са мистичните писания на Августин, както и „Civitate Dei“. Така засега победата на атанасианството определено беше дадена, защото с факта, че Августин, великият Отец на Църквата, се застъпваше за принципа на църковната власт, цялото Средновековие трябваше да се основава на тази власт. „Не бих приел истината на християнството, ако Църквата не ме принуждаваше да го направя.“ В това изказване на Августин се крие зародишът на догмата за непогрешимостта. След това виждаме как учението на Дионисий отново се задълбочава, метеорично блести у великия Скот Ериугена, живял в двора на Шарл Плешиви във Франция. В своето велико, важно произведение „De divisione naturae“ той по истински дионисиевски начин излага

учението за човека и висшите същества. Заради това той буквално е щипан до смърт с клещи от своите другари свещеници.
След това, през Испания, древната тайна доктрина достига до Европа: човек е узнавал за мистериите в известен смисъл чрез еврейско-арабските кабалисти и е станало необходимо християнската доктрина да се приведе в определена хармония с това, което е дошло. Формата на учение, която е дошла, е била силно духовна. По този начин самото християнство е трябвало да стане силно духовно. Всичко е трябвало да бъде разработено с прецизни думи и това е било направено от схоластиката, която по този начин процъфтява от XII до XIV век.
Схоластиката е одухотворяване на интелекта. Тя е съпроводена с одухотворяване на ума; изразена е на две страници. Започва с френските мистици, двамата Свети Виктори и многообразния председател на Констанцкия събор, Герсон, пред когото Хус е трябвало да отговаря, и немските мистици от Майстер Екхарт до Валентин Вайгел. След това, през петнадесети век, доктрината е обновена отново от немския Николай Кузански.
След това дойде времето, когато науката пое по свой собствен път, когато всичко беше обяснено физически, започвайки от Коперник, и по този начин духовната част на знанието беше погрешно преценена. Следствието от това беше, че Лутер искаше да защити вярата от науката и затова каза, така да се каже: религията няма абсолютно нищо общо с науката, тя трябва да се основава само на буквата на Библията.
И след това дойдоха вековете, в които науката и религията все повече се противопоставяха. Това доведе през деветнадесети век до острия антагонизъм между религиозността и материализма, чийто баланс се предполага, че е теософията.

19. Светлина, топлина, звук

За едно царство на природата винаги е необходимо три определени сили да бъдат обработвани от същества на това царство. Така минералното царство обработва химичните сили. Растителното царство зависи от светлината; със сигурност топлината също е необходима, но тя остава в околната среда, светлината обработва растението директно. Животинското царство обработва топлината, огъня. След това в човешкото царство звукът се обработва. Цялата обработка се извършва чрез органи. Чрез листата светлината се преработва в растението и това създава пигмента хлорофил, зеления цвят. Топлината на животинския живот се произвежда от сърцето. Сърцето е органът, през който топлината преминава в човешкото и животинското тяло, то обработва топлината. Сърцето, както и другите човешки органи, е изградено симетрично. Всъщност човек има две сърца, разделени от преграда. Всяка половина на сърцето е от своя страна разделена от преграда на атриум и същинско сърце, така че трябва да се разграничат четири пространства: атриум и камера, свързани чрез клапата, и дясно и ляво сърце. Сега от лявата камера първо отива нагоре голямата вена, аортата; след това аортата изпраща клон, който захранва мозъка. Друг клон преминава през цялото тяло, снабдявайки коремната област чрез фина вена. Други клонове слизат в крайниците и след това влизат в дясното предсърдие. От мозъка един клон се връща обратно в дясното предсърдие. Това е голямото кръвообращение.

От дясната камера тръгва малкото кръвообращение; клонът отива директно в белите дробове и връщайки се от белите дробове, отива в лявото предсърдие, след това през лявата клапа в лявата камера. В белите дробове кръвта се обновява; тя вдишва кислород, синята кръв преминава през процеса на горене и започва своя цикъл отново като червена кръв. Горенето винаги означава комбиниране на вещество с кислорода на въздуха. Това, което се случва в белите дробове, е процес на горене; това, което се случва, е реална връзка, която се развива между отделното животинско тяло и целия въздух. Точно както растението консумира светлина, така и животното консумира огън; това е затопляне на тялото. По-висшият процес е този, който след това се случва само в човека - животните имат просто разположение на него - това е звук.

Тези три звена представляват връзка между микрокосмоса и макрокосмоса. Големият кръг, който преминава през цялото тяло, се нарича микрокосмос; единичното същество и малкият кръг представляват връзката с макрокосмоса. Има преходи между отделните същества: Рибите нямат бели дробове, нито пък сърце, така развито, следователно рибата има променлива топлина, топлината на околната си среда. Сърцето постепенно си проправя път навън при влечугото; белите дробове си проправят път от плувния мехур, от воден орган към въздушен орган.

Всичко в света се основава на тази връзка между микрокосмоса и макрокосмоса. Връзките, направени по този начин, показват, че е невъзможно човешките същества да бъдат отделени от по-големия свят. Невъзможно е човек да съществува без въздух. Илюзия е да се вярва, че човекът е по-независим от ръката си. Той също може да живее само във връзка с големия организъм. То принадлежи на земята, както ръката принадлежи на човека. Сърцето е вид мозък за бъдещето. Това може да се разбере още сега. Мозъкът е просто издутина на нервната система. Сега в човешкото тяло има не само тази нервна система, но и слънчев сплит, симпатиковата нервна система. Има две по-малки нишки на гръбначния мозък, те се разпростират и тяхната задача е да осигуряват всички неволеви движения на човешкото същество, които са свързани с храносмилането, дишането и т.н., plexus solaris. При по-нисшите животни тази симпатикова нервна система има много по-голямо значение, защото предшества самото формиране на сърцето, както например при чревните животни, те се наричат още растителни животни. Сега сърцето е оформено заедно с нервната си система и прави съществото самостоятелно, което развива мозъка му.
Три неща можем да кажем:
Първо: Светът създава същество чрез симпатиковата нервна система.
Второ, това му дава възможност да стане самодостатъчно чрез сърцето.
И трето, формира се мозъчната нервна система, чрез която това, което преди е действало върху сърцето отвън, действа навън от мозъка през сърцето. Както на симпатиковата нервна система съответства светлината, така на мозъка съответства вътрешна светлина, а между двете стои топлината.

20. Окото и ухото

Искаме да разгледаме като пример орган, който може да ни покаже как, от две страни, едно същество може да бъде зависимо. По принцип, човек може да разглежда и човешки орган като независим до известна степен - например окото. То е по-благородно от цялото човешко същество, по-развито е. Окото лежи като кръгло тяло вътре в очната кухина. Ако можехме да го извадим и да направим разрез, щяхме да видим следното: Отпред стената на окото е прозрачна; светлината може да влезе в окото през зеницата. [Зад] е лещата от жив материал, там светлината се пречупва; тя преминава през течността, която я изпълва, и на задната стена се образува малко изображение. Дотук окото е физически апарат; същото се случва и във всеки фотографски апарат.

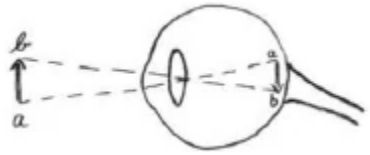

Дотук окото е физическо тяло, Стхула Шарира. То се отнася до генерирането на образа. Но този образ никога не би бил моят образ, ако окото беше само физическо тяло. За тази цел окото трябва да е в някаква връзка със съответния човек, трябва да е част от неговия организъм, трябва да е живо. Това се постига от факта, че окото непрекъснато се поддържа в живот от тялото. Кръвообращението снабдява окото с кръв, вътрешността на окото е покрита с малки кръвоносни съдове, облечени в хороидеята. Чрез нея то е част от тялото, живее, поддържа се като член на живото тяло от хороидеята. Това е нисшият аз на окото.

Но за образа не бихме знаели нищо [все още], окото е само живо. То трябва да влезе в служба на нещо по-висше, което е ретината, фина нервна мембрана, която е в комуникация с мозъка. Образът се трансформира в съзнание и се отвежда до мозъка. Окото се отдава на висш Аз. Така то израства от основа, получава форма и дава това, което създава, на висше същество. Така е с всяко същество, също и с човешкото същество. Както окото е вкоренено в човешкото същество, така и цялото човешко същество е вкоренено във физическата земя и черпи средствата си за поддръжка от нея. И точно както окото има физическо тяло, така и човекът го има и от своя страна се отдава на висше същество. В целия свят може да се открие същото; човек вижда как всичко е свързано.

Сега става въпрос за това да осъзнаем прецизно, че едно същество може да бъде физическо тяло в частност, без връзка с друго; но че не може да бъде живо същество без връзка с другите. Следователно говорим за общ Брахма, а не за конкретен такъв.

И така, както разгледахме окото, така е и със съвременния човек. Но не винаги е било така. При по-нисшите животни можем да разгледаме един вид очна точка,

която се изтласква навън, търси първо да се появи; в нея се крие желанието. Преди окото да стане такъв безкористен орган, в него е имало желанието да се развива, неговата камика, желанието да излезе наяве. Ако погледнем това око, виждаме:
Първо: физическото, което се формира.
Второ: вид сила, че окото се формира точно в този момент.
Трето: желанието да се стигне до светлината.
Точно както при човешките същества: физическо тяло, етерно тяло и астрално тяло. Желанието трябва да присъства, но вече е отстъпило място на безкористността в очите, предало се е на по-висши цели. Чрез желанието то се е самопризовало към съществуване и по-късно вместо желанието е възникнала преданост. Такова е астралното тяло, то има смисъла да призовава към съществуване, да създава и когато човешкото същество е там, то трябва да се трансформира в преданост. Целият човек трябва да стигне до погледа, вместо желание трябва да има преданост.
[Ако се обърнете отново към това съзерцание, ще се запитате: да,] какво всъщност възприема окото? За да възприеме, първо трябва да се създаде образ на обекта. Между това, което възприема, и самия обект се промъква образ, така че човек трябва да прави разлика: Обект, образ и възприятие.
Нека сега разгледаме ухото. Повърхностен наблюдател може да си помисли, че е същото, но не е. Първо, ухото има външен слухов канал. Към него е прикрепено тъпанчето, което затваря ухото навътре. След това започва същинският орган на слуха. То има малките хрущяли и трите дъги; те са покрити с мрежа, която отива в [черепния нерв]. В ухото има много малки влакна, всяко настроено на определен тон. Когато звук идва отвън, например, „малкото влакно, което е настроено на“, започва да вибрира, останалите не. Те имат в ухото си нещо като истинско пиано, Кортиев орган.
Разликата между виждането и слуха е следната: при виждането се създава образ на обекта; при слуха това е напълно пропуснато, човек възприема обекта директно. Така човек влиза в много по-интимна връзка със случващото се в света. Следователно ухото е по-напреднало от окото, то е много по-абсорбирано от обекта, никакъв образ не е избутан напред. Окото също ще елиминира образа на много по-високо ниво и тогава окото ще възприема не просто образи, а обекти директно. Но тогава те ще бъдат по-висши, по-фини обекти от тези, които ухото възприема {[, ефирни обекти].
Казах,] човекът е, така да се каже, преобразеното растение, главата е коренът, здраво вкоренен в земята. Ухото, като най-развит орган, трябва да показва как е израснало от предметите и как отново расте. Трите арки не стоят произволно, а в три различни посоки. Ако някой от тези канали е дефектен, човекът започва да се залита, не може да стои вертикално; така че човекът дължи ориентацията си на

трите арки. Те са разположени перпендикулярно в три посоки на пространството и само чрез тях човек може да се ориентира.
Какво държи човека на земята? Гравитацията. Докато самата земя е насочвала човека изправен, той не е имал нужда от специални органи за гравитация. Откакто земята е освободила човека, той има само в ухото, най-развития орган, органите за изправяне в чувството за гравитация. Така че имаме две сетива в ухото: чувството за гравитация или гравитация, чувството за ориентация, което е по-нисшето, по-ниско чувство, и по-висшето, чувството за слух.
Така можем да видим колко сложно е всичко в живота. В окото, когато образът е изключен, ние също ще имаме две сетива. Това е нещо, което позволява на развитието да погледне в перспектива.

21. Бъдещето на зрението, слуха и докосването

Слуховите костички първоначално се състоят от чукчето, което може да удря друга костичка - наковалнята. От нея се отделя друга кост, с форма на подкова, нарича се стреме, и завършва с овален прозорец. Това е било преддверието на слуховия орган. Оттук излизат три дъгообразни канала, в които се отваря слуховият нерв. За тези три дъги трябва да помним, че те отиват в трите посоки на пространството. След това идват кохлеята, снабдена с течност, и лабиринтът.

За разлика от окото, ние си имаме работа със самия непосредствен обект. Това е по-висока степен на навлизане в обекта.

Ние имаме не само едно сетиво в ухото, а основно две. Когато каналите са увредени и сводовете се нарушат, човек получава световъртеж; не може да се ориентира в трите измерения на пространството. Това е чувството за ориентация, [гравитационното чувство]; това е дори по-старото чувство на ухото. Дори при по-нисшите животни има органи, подобни на канали с форма на полугърбица, в които има малки камъчета, наречени отолити, които се движат, когато животното промени позицията си. При много по-нисшите животни, където не става въпрос за слух, откриваме тези малки камъчета - чувството за ориентация. Също така, вече при растенията откриваме клетки, за предпочитане във върха на корена, които съдържат свободно лежащи малки нишестени зърна. Те имат специална задача. Растенията растат вертикално от земята, по посока нагоре на гравитацията. Как се ориентират? Те имат чувство за посока чрез нишестените зърна. Коренът е главата на растението, по време на въртенето са се образували отолитите. При лунните растения - като например имел - не ги откриваме.

Виждате, че растението има единия полюс към земята, а другия - към слънцето. Листата се стремят към слънцето; доколкото могат, те стоят перпендикулярно на него. Листът на растението е съставен от клетки; на повърхността на зелените листа има клетки, които са донякъде изпъкнали навън и плоски към долната част. Всяка такава клетка е като леща с ярката фокусна точка в центъра. Само когато листът е вертикален, фокусната точка пада в центъра, в противен случай пада назад; това е като очите на насекомите.

И така, растението търси слънчев и земен полюс. Това е особеността на светлинните същества или растителните същества. Всяко прана същество има тези два полюса, единият към земята, върху която расте, а другият към източника, който му дава жизнените сили. Докато човекът е бил слънчево същество, той е бил такъв. Човекът се е обърнал, като по този начин е трансформирал старото си чувство, гравитационното чувство, и сега, при навлизането си в менталното, той е добавил слуховото чувство и е развил съответния орган, чрез който става творец. Към слуха се добавя ларинксът, сетивен орган, който става орган на волята. И двете си съответстват.

Земята поражда гравитация, ухото възприема гравитацията. Сега силата е в човека, след като се е откъснал от земята. Той трябва да поражда обърнатата гравитационна сила в духа, словото.
С органа на слуха вече сме обединили две сетива, а освен това и орган на изразяване, за да изразим чутото. Все още не можем да видим това в смисъла, който е разпространен по цялото тяло, в смисъла на допир. В него също има две различни сетива: чувството за твърдо и за меко съпротивление, както и чувството за студено и топло, чувството за температура. Самото чувство за допир е древно, подобно на чувството за гравитация. Дори най-простата клетка на [кожата] има чувство за допир. Чувството за температура се появява по-късно, подобно на чувството за звук към чувството за гравитация. Тук виждаме как е в процес на развитие човешкото същество. Ухото вече има ларинкс, кожата все още няма това, което му съответства. В човешката глава се подготвя орган, който ще разпространява топлина около себе си, точно както ларинксът произвежда звук, едно много малко тяло, така наречената слузесто тяло, което в бъдеще ще се разпростре по цялото тяло.
Трето сетиво е окото, то все още няма съответстващия му орган, дори второто сетиво, то е все още далеч назад. Второто сетиво [на окото] е ясновидството и на негова страна ще се появи орган, който днес вече е предразположен в мозъка, той ще превърне образите на окото в реалности. Този орган се нарича епифизна жлеза. Човекът ще направи думата реален обект, като я проникне с топлина. Настоящите мисли на човека създават неговите органи.

22. Връзката между Природния и Етерния свят

Със сигурност настоящата материалистическа доктрина за еволюцията ни казва, че от минералното царство са възникнали растителното царство, животинското царство и човешкото царство. Според теософското учение, първоизточникът е човекът. Той е отделил от себе си първо животинското царство, растителното царство и минералното царство. В тези три царства можем да го видим най-добре. В находището на въглища срещаме горящи въглища; това е било растение преди милиони години. Огромните девствени гори, които са покривали земята, са имали дървета, подобни на папрати и хвощи. Те първо са се заровили в себе си. Твърдата почва е произлязла от растението, тъй като е образувала земната основа, когато въглищата са се втвърдили. Целият ни минерален свят бихме могли да проследим, ако продължим, до растителния свят. Скалите не са нищо друго освен трупове на древни растения, а сегашните ни въглища биха се променили след милиони години в други скали. Така че основното вещество на всички минерали са въглищата. Въглищата са растително тяло и първоначално вещество на всички минерали. Какво тогава всъщност прави всички други минерали от въглищата? Каква сила е това? Това е сила, която наистина прониква в целия минерален свят, а именно електрическата сила, която е сякаш заключена във всички минерали и която може да бъде призована. И това, което е създало различните минерали от въглищата, е именно електрическата сила.

Какво всъщност кара растението да се превърне в минерал, във въглен? Какво изчезва от растението? Праната - жизненият принцип, изчезва. Ако я отнемем от него и вместо това дадем електричество на въглерода, ако заменим жизнения етер с електрически или химичен етер, тогава получаваме минерал.

Ако се вгледаме още по-нагоре, на земята няма и растително царство, а само животинско; и растителното царство се ражда от животинското царство, точно както въглищата и скалите се раждат от растителното царство. Какво е съдържало това животинско царство по онова време? То е било царство, което се е състояло от различно вещество от сегашното. То са били въздушни животни. Това древно животинско царство е смесвало въздух с прана, а също и с кама, и този въздух е бил въглеродна киселина. Това, което днес откриваме в някои газирани води, тези въздушни мехурчета, е било материята, от която са били съставени животните. Кама, Прана и въглеродна киселина, които са довели до нашето древно животинско царство. Въглеродната киселина се състои от въглерод и кислород. В момента, когато кислородът се освободи от животното, той задържа само въглерод и потъва в растителното царство. А какво се е случило с Кама? Тя изтегля кислорода; както знаем, тя причинява кръвообращението. По този начин имаме определен цикъл от въздушното животно до растението и до минерала. В онези древни времена, когато

не е имало човешко царство, растението е било водно същество, така че трябва да правим разлика:
- Първо: древно животинско царство във въздуха, преплетено,
- второ: с древно растително царство, чиято материя е била течен въглерод, тоест вода, и
- трето: минералното царство - земя, твърда материя.

Сега обаче тези царства все още остават в своите потомци. Когато древното животинско царство е съществувало само, то не е имало нужда първо да произвежда външна субстанция. Но сега, когато е възникнало растителното царство, то е трябвало да извлича вещества от растенията, за да се храни. Така животинското царство престава да бъде единственото царство и е зависимо от съседното царство. Така древното животинско царство черпи храната си от растителното царство.

След това получаваме растително царство, което преработва минералното царство. Това винаги се прави с помощта на друго. В минералното царство животинското царство преработва растителното царство с помощта на топлина. Растителното царство преработва минералното царство с помощта на светлина, а нашето минерално царство преработва електричество.

Древното животинско царство все още не е имало топлина, но е имало в себе си силата на кама. Това е свързано и с животинското царство сега, но не с веществото, а с топлината. При растението, във връзка със светлината, съществува прана. В известен смисъл топлината и кама са влезли в по-хлабава връзка поради факта, че нещо е станало между тях. Ако се върнем от въздуха, си мислим, че тази връзка става още по-хлабава; ако се върнем от топлината във въздуха, нямаме кама, проникваща във въздуха, а звук, и така стигаме до човека. Първоначално думата - дума-звук - след това човекът е преминал през всички царства, докато се върне и отново стане владетел на звука.

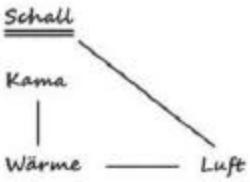

	Materie		
Uraltes Tierreich	Luft		
Uraltes Pflanzenreich	Wasser	Altes Tierreich welches das Pflanzenreich verarbeitet	Kama
Mineralreich	Erde	Prana Pflanzenreich welches das Mineralreich verarbeitet	Tierreich welches das Pflanzenreich verarbeitet
	Elektrizität	Licht	Wärme

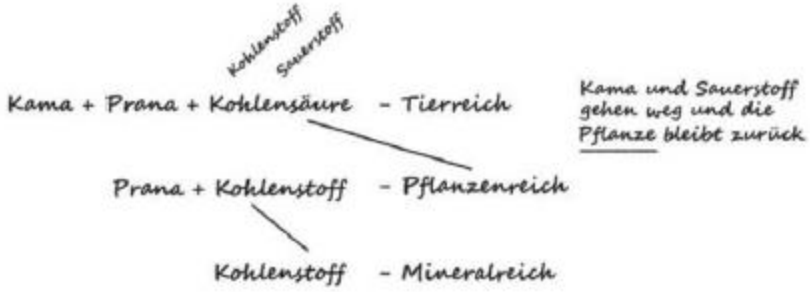

23. Влиянието на Марс, Меркурий и Юпитер върху формирането на човешкото его

Различните крайници на човешкото същество са свързани със седемте последователни велики планети. Трябва да сме наясно, че човешкото тяло като такова има физически степени, след това етерно тяло и астрално тяло. Те са се развили на Сатурн, Слънце, Луна.

Нека за веднъж осъзнаем, че нещо също е трябвало вече да е налице, когато е започнала веригата на Сатурн. Трябва да се запитаме: Как е произлязло физическото тяло? То е станало от астрално тяло. То е разделено на тези три части, сякаш парчета лед се кондензират във вода. Можем да разглеждаме това физическо тяло като конденз. То е било точно отпечатък на предходното божествено астрално тяло. По време на цялото развитие на Сатурн това физическо тяло постепенно се подразделя. Малко по малко седемте сетивни зародиша на човека се развиват. На слънцето етерното тяло се отделя. Това разделяне едновременно с това води до това, че сетивата, които са били формирани по-рано на Сатурн, достигат определена способност. Преди това те са били само физически апарати на Сатурн. Поради добавянето на етера на слънцето, окото свети, ухото звучи. Така че можем да кажем, че физическото тяло и етерното тяло работят заедно на слънцето, докато останалата част от астралното тяло остава. На Луната се добавя нова система: мъжка и женска, по такъв начин, че на Луната физическото тяло винаги е мъжко, а етерното тяло - женско. Астралното тяло е неутрално.

Сега на Луната имаме три рязко разграничени тела: физическо тяло, етерно тяло и астрално тяло, които идват на Земята като плод на Луната. Какво трябва да се случи? Човекът трябва да осъзнае себе си, трябва да получи „аз“. Той не би могъл да получи „аз“, ако в него бяха само силите, идващи от Луната; то трябва да дойде отвън. Това е силата, която идва от Юпитер. От следващата планета, на която ще влезем, идва силата, която формира нашето аз. Центърът на енергията на Юпитер вече е там, земният Юпитер все още не е. Съществата, които сега са достигнали Юпитер, дърпат човека след себе си и сега му дават силата на егото. Астралното тяло първо трябва да бъде направено подходящо да стане носител на това аз и сега е надарено с два вида сили: със силите на Марс и със силите на Меркурий. Силите на Марс първо го освобождават от силите на Луната, а силите на Меркурий го подготвят за следващите три планети; те го правят подходящо за възнесение.

Това, което става с астралното тяло, когато е абсорбирало марсианските сили, наричаме сетивна душа; когато е абсорбирало силите на Меркурий: разумна душа, а преместването към Юпитер: съзнателна душа.

Сега е настъпила голяма промяна с астралното тяло. Тази революция кара цялата му природа да се промени, то се разделя на две. В астралното тяло на настоящия земен човек лунните сили все още присъстват: Това е долният полюс на астралното

тяло; а стремежът към Юпитер е по-висшият полюс - те са телесният и духовният полюс. Това, което се случва с телесния полюс, е подложено на раждане и смърт. Духовният полюс е все още бебе, постепенно се формира и превръща в причинно тяло. Това, което последното е постигнало, остава, докато долният полюс винаги изгражда отново своето физическо и етерно тяло. Този долен полюс на астралното тяло е дори сега хермафродит, мъжко-женски. И докато на Луната физическото тяло винаги е било мъжко, а етерното тяло винаги женско, на Земята това се променя по такъв начин, че човешкото същество е мъжко в едното въплъщение и женско в другото. По същия начин етерното тяло се редува. Когато физическото тяло е пасивно, етерното тяло е активно. Силите са полярни.
Сега с етерното тяло, а именно когато е активно - мъжко - се проявява качеството, което Платон нарича смелост, и следователно ние всъщност откриваме, че определени актове на смелост, особено когато се говори за любов, са по-проявени при женския пол, отколкото при мъжкия, докато при средностатистическия влюбен мъж приемането е по-очевидно.
Промените в самото астрално тяло, предизвикани от силите на Марс и Меркурий, както и от силите на Юпитер - какви са те? Когато божествените същества разпознаха, че времето е подходящо, те свалиха силите на Марс и ги вложиха в човека. Тези сили са за предпочитане звукови и сонови. За разлика от тях, силите на Меркурий са за предпочитане сили на светлината, цветни явления. Астралното тяло става светещо по нов начин. Около средата на атлантската раса започват да действат силите на Меркурий. Там също едното око се превръща в двете. Силите на Меркурий осветяват астралното тяло, силите на Юпитер го проникват със сили, подобни на електрическите. Там се полага основата за това, което е описано по-горе по отношение на въглищата.

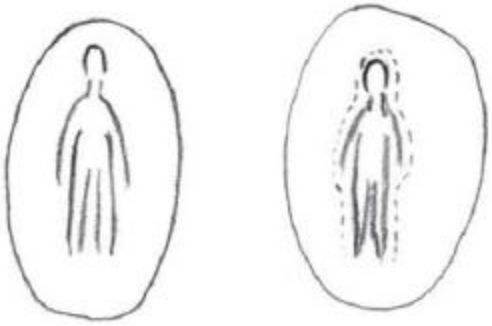

Звукови сили Сили на Марс - Съзнателна душа
Светлинни сили Сили на Меркурий - разумна душа
Електрически сили Сили на Юпитер - съзнателна душа

24. Седемчленният човек

Когато човек изучава теософията днес, често я чувства като нещо съвсем ново. Нито човек, завършил богословски, нито този, завършил философски факултет, някога е чувал за тези отношения на човека с останалата част от природата. И все пак в нашата съвременна наука няма нищо, което да противоречи на тези учения. Всичко, което се преподава днес, само започва да се развива, когато е изградено върху основата на теософията. Бъдещото развитие ще бъде такова, че теософията ще се разпространи във всички клонове на знанието. Няма да отнеме много време, защото развитието не винаги върви с еднаква скорост; в началото то върви бързо, забавя се и когато премине средата, отново се издига бързо. Това може да се докаже, като се проследят нещата на астрален план. От Карл Велики до осемнадесети век е имало много открития. Въпреки това, през тези хиляда години развитието не обхваща повече от стоте години, изминали от края на това развитие. Сега обаче то върви десет пъти по-бързо, отколкото по времето на Карл Велики. От това можем да заключим, че няма да мине много време, преди теософският мироглед да очертае широки кръгове около себе си.

Това знание вече не се среща у онези, които са решени „по служебен път“ да го направят. Не винаги е било така. През 83-та година се ражда човек, който е оказал голямо влияние върху развитието на християнството. Във всеки ред на този човек откриваме теософско учение. Сега обаче той е бил най-чистият църковен деятел. Той е виждал в църквата най-чистото въплъщение на християнството. От това виждаме, че в онези дни е имало теософ като църковен учител, задаващ тона. Само ако термините са флуидни, ще разберете различните теософии на света. Не начинът на изразяване, а значението трябва да се подчертае. Учението за седмочленния състав на човека се намира у Августин. Той започва от душата. По онова време е било обичайно човекът да се разделя на добре познатите три части: Тяло, Душа и Дух. Тези три части са се представяли пред църковния отец приблизително като три течности, които човек смесва и след това вече не може да различи една от друга. Така Августин получава седем части. Те съответстват на седмочленното разделение на теософите. Като придобиваме и такива възгледи, нашето собствено прозрение става все по-дълбоко и по-дълбоко.

Дух	Богочовек	7. Единение с Божеството
	Дух-човек	6. Интелектуално съзерцание
	Дух на живота	5. Душата, която дава достойнство на човека.
	Духовно Аз	4. Душата, която подчинява нисшата природа на висшата

Душа	Съзнателна душа	
	Интелект Душа	[Душа] 3. Интелект, памет и културна душа
	Чувствителна душа	2. Растеж, репродуктивна и чувствителна душа
Тяло	Чувствително тяло	
	Етерно двойно тяло	1. Животворяща и подхранваща душа
	физическо тяло	

От схемата виждаме, че не е нужно да правим нищо друго, освен да изучаваме собственото си християнство. Августин е имал предшественици: Юстин Мъченик; след това Ориген е учил особено ясно. Той изрично е проповядвал за предсъществуването на душата. Философска основа за християнството е била необходима, защото арабски философи постепенно са пристигали от Испания. Те са имали задълбочени познания по западна философия, а именно на Аристотел. Това е принудило и християнските учители от Средновековието да изучават Аристотел и да основават християнството върху него. Авероес и Маймонид са били имената на арабските философи. Под натиск на Аристотел, първоначалното учение за душата е влязло в християнството.
Келтските останки първи завладели християнството с власт. Най-чистото и енергично християнство до десети век се е преподавало в Ирландия, Англия и Шотландия. Там се е развил красив монашески живот. Мисионерите, които са разпространили християнството в Централна Европа, са били от този район. Защо именно в келтските манастири християнството приема своята красива, мощна форма? В древните друидски мистерии е имало същите учения. Като тайна служба, ученията на друидите са присъствали до епохата на кралица Елизабет. Това, което се е преподавало в друидските мистерии, е било същото като това, което се съдържа в теософията и християнството. Те са получили свое собствено учение, само че с различни думи. Само едно нещо е било ново, което е дало големия тласък на тази мъдра мисия. Беше им казано: Ние сме там, за да подготвим бъдеща религия; нашата религия ще отстъпи място на по-велика. Както при пророците на Стария завет, християнството е било очаквано, предсказано в друидските мистерии. Сега те са имали това, което се е очаквало. В християнството дойде това, което е било предсказвано от хилядолетия. Трагичният влак идва, защото съществува доктрината за здрача на боговете; старите богове трябва да отстъпят място на нова религия.

Учителят, към когото се обръщат главно ирландските и шотландските монаси, е Беда Венерабилис. При него човек открива подобни неща като ученията на карбона. През Средновековието човек е забравил това, така че вече не разбира това, което чете с великите духове. Всичко това ще съживи теософията.